

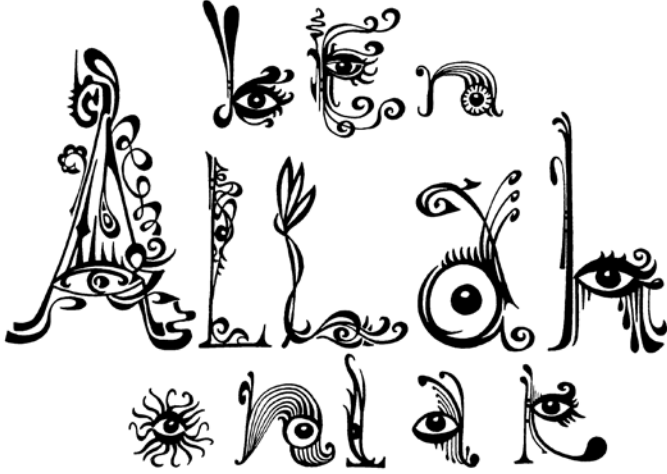
***Amı
olanın
imanı
olmaz***

*Merve Güneş
Defne Sandalcı
Umut Yıldırım
Gülcan Erenos
Nazım Dikbaş
Extramücadele
Burcu Pelvanoğlu*

*One
who has
a cunt
has no faith*

"Ben kadın gibi 100 sene yaşayacak yerde
adam gibi bir sene yaşarım."
*"Instead of living a 100 years like a woman,
I'd rather live a year like a man."*

—İbrahim Hacıosmanoğlu / 2015

"Ben Allah Onlar"

Eskiz / 2015 / Extramücadele
"Me Allah Them"
Sketch / 2015 / Extrastruggle

Bu kitap 26 Mart - 7 Mayıs 2016 tarihleri arasında Çalari Zilberman'da gerçekleşen Extramücadele'nin "Ben Sadece Bana Söyleneni Yaptım" isimli sergisi dolayısıyla hazırlanmıştır. / This book was prepared for the Extrastruggle exhibition "I Only Did What I Was Told to Do" held from 26 March to 7 May 2016 at Çalari Zilberman.

Yazarlar / Authors: **Merve Güneş, Defne Sandalcı, Umut Yıldırım, Gülcan Erenos, Nazım Dikbaş, Burcu Pelvanoğlu**

Çeviri / Translation: **Nazım Dikbaş**

Fotoğraflar / Photography: **Ahmet Tozar, Serkan Tunç, Memed Erdener**

Grafik Tasarım / Graphic Design: **mEmEdErdEnEr**

Yazı karakterleri / Fonts: **Mrs Green, Eames Century Modern**

Düzeltili / Proofreading: **Nazım Dikbaş, Memed Erdener, Zeynep Temiz**

Basımevi / Printing House: **A4 Ofset**

Baskı Koordinasyonu / Printing Coordination: **Zeynep Temiz**

Birinci Basım 2016 - 800 adet / First published in 2016 - run of 800

Teşekkürler / Special Thanks: **Moiz Zilberman, Burçak Bingöl, Ceren Yeltan, Zeynep Temiz, Azat Demirer, Erdal Çeçen, Serkan Tunç, Ahmet Tozar**

***Amı
olanın
imanı
olmaz*** { *Merve Güneş
Defne Sandalçı
Umut Yıldırım
Gülcan Erenos
Nazım Dikbaş
Extramücadele
Burcu Pelvanoğlu* } *One
who has
a cunt
has no faith*

“Meryem Ana”

Kağıt üzerine fotokopi / 40x50cm / 2007 / Extramücadele

“Virgin Mary”

Photocopy on paper / 40x50cm / 2007 / Extrastruggle

ALLAH'IN DEDIĐİ OLUR.

“Türban Gücü No:1”

Kağıt üzerine tükenmez kalem / 70x100cm / 2008 / Extramücadele

“Veil Power No:1”

Pen on paper / 70x100cm / 2008 / Extrastruggle

"Eller Yukarı"

Fotoğraf, dijital kolaj / 70x170cm / 2008 / Extramücadele
"Hands Up"

Photograph, digital collage / 70x170cm / 2008 / Extrastruggle
Fotoğraf / Photograph: Serkan Tunç

Zorbanın veya devletin yani Thanatos'un egemenliğindeki kabustan Eros sayesinde uyanabilir miyiz? Gönüllü kölelikten aşk vasıtasıyla azad olabilir miyiz? Devleti yıkacak olan gerilla, arzu mu?

Can we, with Eros' help, wake from the nightmare ruled by the tyrant or the State, in other words, Thanatos?

Can we be freed from voluntary servitude through love?

Is desire the guerrilla that will bring down the State?

“İradenin Baskısı ve Arzu”

Korna, bıçak, cezve, iki üzengi / 55x35x29cm / 2015 / Extramücadele

“Desire and the Pressure of Will”

Horn, knife, coffee pot, two imposts / 55x35x29cm / 2015 / Extrastruggle

İnsandaki tüm yıkıcı, öldürücü dürtüleri temsil eden Thanatos, yapıcılığı, yaratıcılığı ve sevgiyi temsil eden Eros'un tamamen karşıtıdır. Eros'un arzuları asla tatmin edilemez ve işlediği günahlar kutsaldır.

Thanatos represents all the destructive, murderous drives of humans, and is the exact opposite of Eros, who represents the constructive and creative aspects, and love. The desires of Eros can never be satisfied, and sins committed by Eros are considered sacred.

"Günah Kutsaldır"

Korna, bebek kolu, dönerci küreği, asker apoleti / 25x30x25cm / 2015 / Extramücadele
"Sin is Sacred"

Horn, doll arm, doner shouel, soldier apolette / 25x30x25cm / 2015 / Extrastruggle

Kitap ve Kırbaç

Extramücadele } Memed Erdener

Kitap

Aylar önce Merve Güneş ile kadın ve şiddet üzerine karşılıklı laflarken Merve şöyle dedi: “Amı olanın imanı olmaz”. Bu lakırdıyı daha önce duymuş muydum emin değildim. Öyle kala kaldım. Büyük kötüydü bu. Türkçe ve din el ele vermişler, deyimler sözlüğüne bir nifak tohumu ekmişlerdi. Kim bilir ne zaman olmuştu bu iki kara yıldızın çarpışması? İşte böylece, imansızların amlarındaki büyük negatif enerji bizi bir kitap hazırlamak için bir araya getirdi. Ben resim ve üç boyutlu nesnelere üzerine çalışacaktım. Merve ise TC’de yaşanmış kadın cinayetleri ve tecavüzlerden yola çıkan kısa hikayeler yazmayı düşünüyordu. Yazdı da. Doğduğunda imamın kulağına “negatif diyalektik” diye fısıldadığı söylenen Merve Güneş’in olağanüstü yedi kısa hikayesi ilk kez bu kitapta. Bu hikayelerin ortaya çıkmasına vesile olduğum için mutluyum.

Fakat bitmedi! Bu kitapta başka sevdiklerim de var. *Kaçış tünelleri müptelası, havadarını buldu mu dalan, yoksa kazan*, “Ah!” isimli kitabın (Metis Yayınları, 1. basım, Nisan 2013) yazarı Defne Sandalcı, *Kuledibi’nde uçurtmacı ve hortlak görünce kaçmayan* Umut Yıldırım ile beraber yaptıkları konuşma kayıtlarıyla aramıza katıldılar. Gayet tuhaf ve zihin açıcı bu diyalog, bir dişil uzuv olarak sizi bekliyor.

Şu an ve biraz sonrası arasında bir yerde yaşayan Gülcan Evrenos, bu coğrafyada erkek dünyasının kıyısına köşesine tıkıştırılmış kadın egosunu, takıldığı yerden çıkartmak istiyor. “Orospunun Dediği” isimli kısa Lilith manifestosu, yaşanan bunca şiddete panzehir niyetiyle damarlara *pozitif kadıncılık* zerkediyor.

Evet, *herkes hata yapamaz*. Peki bizim hata yapmak için cüretkar bir yaşam sevincimiz var mı? Cümleler ve yüzler beynimizde nasıl bir sırayla bekliyorlar? Cinsiyet bedene mi tutsaktır? Çizimleri ve cümleleriyle Nazım Dikbaş; DNA moleküllerindeki hatalarıyla kabul etmek zorunda kaldığımız, görece gelişmiş bir beyne, soyut düşünme yeteneğine ve konuşma kabiliyetine sahip olan *Homo Sapiens* için bu kitapta.

Bana gelince... 1997’den beri “Extramücadele” ismini kullanarak sanat ile meşgul oluyorum. O vakit 27 yaşındaydım. Bana heyecan verecek, beni dış alemde koparacak, her masaya oturduğumda beni kırbaçlayacak bir *Lou Salomé* yaratmak istemişim. Yaratmışım da: Bir kadın Frankenstein’di Extramücadele. Bu sadist kadının beni çalıştırma usullerine aşık olmuştum. Entellektüel bir ihtiras ile her yanım morarmış ve kanamıştı. Yüzümdeki çizgilerin rastgele değil de, böyle bir aşk ile oluşmasını istemişim diyelim. Fakat seneler içinde kırbaç ve aşkın ihtirası söndü. Ayrıca *mücadele* kelimesi kendi içinde büyük vaatler barındırıyor ve bu artık canımı sıkıyor. Ama hala ikimizin arasında büyük emek harcayarak tertip edilmiş kestirmeler var. Bu ara sokaklarda korkusuzca gezinmenin tadını kim bilebilir?

Balerin olmaya niyetlenen fakat sonra sanat tarihinde duran Doç. Dr. Burcu Pelvanoglu (Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi Sanat Tarihi Bölümü) benim *Extramücadele* adını kullanarak sökmeye çalıştığım bu şiddetle örülmüş TC kazağını inceledi. Kadın ve şiddet konulu resim ve heykellerimi entellektüel ve akademik bakışıyla okumayı denedi. Bu uğraşı için ona burada teşekkür etmek istiyorum.

Kırbaç

Lou Salomé’nin kırbağı şakladığında, fetih, istimlak, gasp ve tecavüzden sorumlu türkler, sırasıyla kozmostaki her şeyden, her yerden ve herkesten özür dilediler. Büyük suçluluk duygusunun yaşattığı hezeyanlarla beraber, uzun bir süredir kayıp olan *vicdan* Anadolu’da ve Rumeli’de tekrar görünür oldu.

13 Mart 2016, İstanbul

•

The Book and the Whip

Extramücadele } Memed Erdener

The Book

It was months ago, when we were having a chat with Merve Güneş about women and violence, when Merve said: “*One who has a cunt has no faith*”. I am not sure I had heard this particular phrase before. I froze. This was evil of the highest order. Turkish and religion, hand in hand, had planted a seed of evil in the dictionary of phrases. Who knows when these two dark stars had clashed? This was how the great negative energy contained within the cunts of the faithless brought us together to prepare a book. I was to work on paintings and three-dimensional objects. Merve was planning to write short stories departing from accounts of acts of murder and rape carried out against women in the Republic of Turkey. And so she did. Seven short stories by Merve Güneş - in whose one ear the imam reportedly whispered “*negative dialectic*” when she was born - are published for the first time in this book. I am happy to have provided the opportunity for these short stories to see the light of day.

Yet that’s not it! This book contains the work of other people I love, as well. *An addict of escape tunnels, she who dives in once she sees a well-climatized one, and digs her own if there is none*, and the author of a book titled Ah! (Metis, April 2013) Defne Sandalçı, and Umut Yıldırım, *kite-flyer of Galata Tower, and she who does not escape at the sight of ghosts*, joined us with a conversation they held. This quite strange and truly mind-expanding dialogue awaits you as a feminine organ.

Gülcan Evrenos, who lives *somewhere between the present moment, and a bit later*, wants to free the female ego, forced in these lands to the fringes of a male world. “What the Whore Said,” a short Lilith manifesto, injects, as an antidote, positive feminism into veins as a cure to all the violence.

Yes, *not everyone can make mistakes*. So do we possess the courageous joy of life, so that we dare to make mistakes? In what order in our brain do sentences and faces align in wait? Is sexuality trapped within our body? Nazım Dikbaş, with his drawings and sentences, is in this book for *Homo Sapiens*, that

creature we are made to accept with all the mistakes in its DNA, owner of a well-developed brain, capable of thinking in abstract terms and talking.

As for me... I have been involved in art since 1997, using the moniker “Extrastruggle”. I was 27 then. I had wanted to create a *Lou Salomé* who would enthrall me, tear me away from the outside world, and whip me everytime I took my seat at my desk. And I did: Extrastruggle was a female Frankenstein. I had fallen in love with the methods this sadist woman applied to make me work. I had turned black and blue all over, taken over by an intellectual passion. Let’s say I had wanted the lines on my face to deepen not randomly, but by involvement in such an affair. Yet the passion of the whip and the love affair faded over the years. Besides, the word *struggle* contains high promises, and this now bothers me. However, there are still many short-cuts we have set up, devised with great labour. Who could know the pleasure of fearlessly wandering their side-streets?

Associate Professor Burcu Pelvanoglu (Mimar Sinan Fine Arts University, Department of Art History), *who wished to become a ballerina but ended up an art historian*, explored this wool-jumper sewn with violence, which I tried to unravel under the name *Extrastruggle*. She attempted a reading of my paintings and sculptures on the themes of women and violence. I would like to take this opportunity to express my heartfelt thanks to her.

The Whip

When Lou Salomé’s whip cracks, turks, responsible of conquest, expropriation, plunder and rape, apologized from everything across the cosmos, from every site and every person respectively. Beside incidents of deliria conjured up by a great sense of guilt, *conscience*, unseen for a long time, appeared once again in Anatolia and Rumelia.

13 March 2016, İstanbul

•

**...Solunda dakikada tecavüze uğrayan kadın
sayısını gösteren ledli ...To her left,
tabelayı gördü... she saw the LED sign
displaying the number of
women raped per minute...**

Merve Güneş

Adam ve Aden

Merve Güneş }

Sorularla boğuşuyordu. Akıl ile çözümlenemeyen soruların cevaplarıyla cebelleşiyordu. Dedesi rüyalarının davetsiz misafiri olmaya başladı. Babası da eklendi bu ziyaretlere. Yatağından fırlıyor, eline yüzüne su serpip uykuya dalmaya çalışıyordu. Uyku, berbat bir kabustan başka bir şey değildi artık. Kan ter içinde sıçramalar, titremeler, sayıklamalar... Huzuru kaçtı. Ağız kenarlarını uçuklar bastı. Kulaklarına uğultular doldu. Başını ağrılar sardı. Ataları onu göreve çağırıyordu. Onlardan öğrendiği marifetleri göstermek boynunun borcuydu. Harekete geçmeliydi. Hazırlandı. İlk kez sabırsızlıkla bekledi karanlığın çökmesini. Çıktı. Soğuk yüzünü kesiyordu. Adımları hızlandı. İlk sağa döndü. Kısa bir tur attı. Eve geri döndüğünde sadece iki saatini harcadığını gördü. Tahmin ettiğinden de kısa sürmüştü. Bunca sıkıntıyı boşa çektim, diye düşündü. Halatı ağır ağır çitirdayan sobaya attı. Sicim aralarına sıkışan deri parçaları pis koktu. Ateş harlandı, oda ısındı. Bıçağını banyoda yıkarken aynadaki suretin sol yanağında iki tırnak izine rastladı. Gömleğine bulaşan kanı fark edince anama yıkatırım diye düşündü. Bildircin boğazladım, derdi. Döşegine uzandı. Battaniyesini üzerine çekti. Kuş gibi hafif hissediyordu. Kafayı yastığa rahat koymak gibisi olamazdı. Göz kapaklarındaki ağırlığı hissetti. Yüzünde gülümseme vardı belki de. **Sıcak ve kurak ortadoğu bölge insanının özlem ve hayallerine hitap eden gölgeleri, serinlikleri, ırmakları ve bağları düşledi. Şimdi *bahçeler, üzümler, kendileriyle bir yaşta, göğüsleri yeni çıkmış genç kızlar ve dolu dolu kadehler vardır, diye düşündü. Yanlarında da gözlerini kendilerinden ayırmayan yaşıt eşler, diye ekledi. Bu dünyadaki güzelliklerle kıyaslanarak ifade*

edilemeyecek, hayal bile edilemeyecek nice nimetleri, bunlardan her an daha da artarak alınacak zevkleri hatırladı. ***Altlarından ırmaklar akan, birbiri üzerine bina edilmiş yüksek köşkler, güzel meskenler, türlü ağaç ve meyvalara, akar kaynaklara, görünüş ve kokusu güzel, isteyenlerin yanına kadar sarktığından koparılması kolay, türlü bol meyvelere sahip, gönlin çekeceği her türlü yemek ve etler, türlü kokulu içecekler, temiz şaraplar ve çeşit çeşit tükenmez hazları içeren bir yer. Şimdi o yerde tertemiz eşlerin sayıları da denktir herhalde, diye*

avundu. Bire dört az mıydı? Aden kapılarının dişilere açılmasının tek nedeni sonsuza dek hizmetkar olabilmek değil miydi? Dişilerin kendi Aden'leri olacak değildi ya! Onlar da mükafatlarını zevk servis ederek almıyorlar mıydı? Derken göz kapakları ağırlaştı. Artık bebekler gibi mışıl mışıl uyuyabilirdi. Pantolon ağındaki ıslaklığa aldırmandan soluna kıvrıldı.

•
-----»
* <https://tr.wikipedia.org/wiki/Cennet>
**<http://cennetvecehennem.nedir.com/#ixzz3xaMcUFdh>

"Bismillah ve Cop"
Eskiz / 2015 / Extramücadele
"Bismillah and the Baton"
Sketch / 2015 / Extrastruggle

Man and Eden

Merve Güneş }

He was struggling with questions. He was grappling with answers for questions that could not be solved with reason. His grandfather began to enter his dreams like an uninvited guest. Then his dad began to come along, too. He was darting out of bed, dashing some water on his face and his hands, and trying to get back to sleep. Sleep had become nothing but a terrible nightmare. Waking up in a cold sweat, he trembled and talked in his sleep in delirium. He lost his peace. His lips were lined up with sores. He could no longer hear anything but a humming sound. He was inundated by headaches. His forefathers were summoning him to duty. It was his obligation to show the skills he had learned from them. He had to take action. He got ready. For the first time, he waited impatiently for nightfall. He went out. The cold tore through his face. He began to walk faster. He took the first right. He made a brief tour. When he returned home, he realized he had spent only two hours. It had taken him less than he had guessed. I have suffered so much for nothing, he thought. He threw the rope into the gently crackling fireplace. Pieces of skin stuck between the threads emitted a fould smell. The fire flared up, and the room became warmer. Washing his knife in the bathroom, he came across two fingernail scratches on the left cheek of the image in the mirror. Realizing the blood stains on his shirt, he thought, I'll have mom wash that. I slaughtered a quail, he would say. He lied down on his mattress. He pulled up his blanket. He felt as light as a bird. There was nothing like comfortably laying your head on a pillow. He felt the weight on his eyelids. Perhaps there was a smile on his

face. He dreamed of *the shadows, calm spots, rivers and orchards that spoke to the yearnings and dreams of the locals of the warm and dry Middle East. He remembered the many blessings that could not even be dreamed of or be expressed by comparison with the beauty of this world, and the constantly increasing pleasure one would derive from them. Rivers flow beneath these high kiosks and beautiful abodes built one on top of the other; this place is full of various trees, and flowing sources, and a great variety of fruit that look and smell beautiful and are easy to pick because they hang down right by the side of those who desire them.* He comforted himself, thinking, the number of taintless wives there should be the same then. Four for each, was that not enough? The sole reason the gates of Eden were opened for women was that so they could be servants until eternity, no? It would be preposterous to think of an Eden of their own! They received their reward by providing services, no? Then, his eyelids grew even heavier. He could now

fall into a deep sleep like a baby. He turned to his left ignoring the wet patch on the crotch of his trousers.

•

-----»

* <https://tr.wikipedia.org/wiki/Cennet>

**<http://cennetvecehennem.nedir.com/#ixzz3xaMcUFdh>

"Hakikat Bilinemez #33"

Kağıt üzerine akrilik / 50x65cm / 2013 /
Extramücadele

"Absolute Truth Is Unknowable #33"

Acrylic on paper / 50x65cm / 2013 / Extrastruggle

Merve Güneş }

Adem ve Havva

Hapşu!
Tuz buz ettim pencerelerini.
Kapılarını yıktım.
Çatısını çökerttim.
Zeminini deldim.
Paspas yaptım duvarlarından.
Kulesini söktüm.
Sivri başını ufaladım elimle.
Topuklarımla çiğnedim.
Bir toz bulutu şimdi
Kumdan kalesi.

Az yaşa!
Mevcudiyetimi sarstın.
Erkeklik gururumla oynadın,
Erkekliğimle oynamalıydın oysa.
Bir anlık sinirime denk geliyorsun.
Demek ki
Kanın gerek.
Cenneti söküp alacağım
Ayaklarının altından.
Cehennemi işleyeceğim göğsünün çatalına.
Son sözünü söyle.

Tü!

•

Adam and Eve

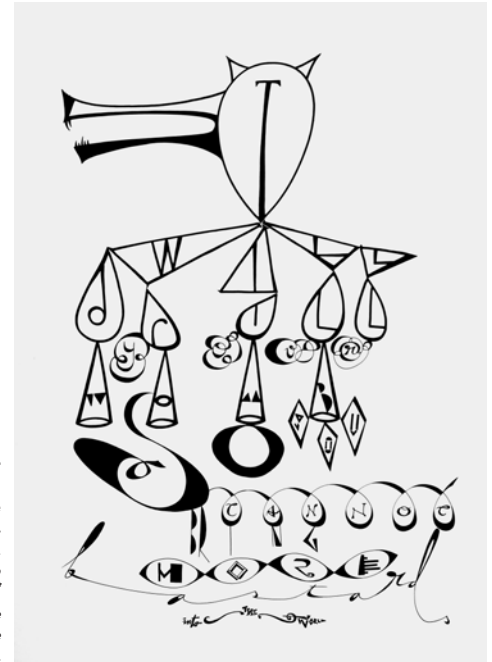
Merve Güneş }

Atishoo!
I smashed his windows to smithereens.
Knocked down his doors.
Collapsed his roof.
Pierced his floor.
Used his walls as door mats.
Dismantled his tower.
Pulverised his pointy head in my hand.
Crushed it with my heels.
Now merely a cloud of dust
his castle made of sand.

May you not live long!
You shook my existence.
You made fun of my manly pride,
While you should have been playing with my manhood.
You always run into one of my moments of anger.
And that means
I need your blood.
I will rip away paradise
From beneath your feet.
I will inscribe hell across your chest.
Speak your final words.

Puh!

•

**"Döl Yatağını Kurutacağım Bir Daha Piçler
Doğurmayasınız Diye"**

Kağıt üzerine akrilik / 50x70cm / 2015 / Extramücadele

--> "Sakine Cansızın Diyarbakır hapishanesi günlerinden hatırladığı
işkenecinin bir cümlesi.

"I Will Drill Your Womb"

So You Cannot Bring More Bastards Into The World"

Acrylic on paper / 50x70cm / 2015 / Extrastruggle

--> "A torturer's phrase Sakine Cansız remembers from her days in the
Diyarbakır Prison.

Dimoetes Kurban İstiyor

Merve Güneş }

Fatih, 'Öldürmemiz lazım' dedi. Ben de bıçağı aldım boğazıma sapladım. Pippa elini havaya kaldırıp Beyler, per favore, dedi. 'Hadi gidiyoruz' dedik, babam 'Nereye?' dedi. Fatih de 'Pikniğe gidiyoruz mangal yakarız' diye espri yaptı. Pippa, baş parmağını boğazındaki deliğe tıkararak, çatallı bir sesle, Tanrınıza 'sindirim sistemin tembel' deme cesaretini de nereden buluyorsunuz, dedi. *Fatih soğukkanlıydı.* Pippa, akdenizliler sıcak kanlıdır oysa diye garipsedi. *Fatih yüzümün tırnalandığını görünce, 'Oğlum sen kimliğini parmaklarınla bırakmışsın, suç delili tırnakları, ellerini keselim sen orada büyük delil bıraktın, dedi.* Pippa, ellerimi kesmeyin bisikletçiyim ben, ellerim olmadan olmaz, diye atıldı. *Bunun üzerine ellerini bilek hizasından bıçakla kestim.* Non fare! *Ellerini alıp evin alt katındaki tuvaletin klozetine sakladım.* Pippa, keşke kafamı kesseydiniz, o zaman bisikletimi sürmeye devam edebilirdim, dedi. *Fatih bana 'Kız güzelmiş' dedi.* Pippa, artık boğazındaki deliği tıkayamıyordu, kesik bileğiyle kendini işaret ederek, Grazie, beni hala beğeniyor musunuz? dedi. 'Sen bir şey mi yaptın?' dedim. Pippa, bütün kan bacaklarımın arasında toplanıyor, yer çekimi, dedi. *Fatih 'Sus sesini çıkarma yoksa seni ihbar ederim' dedi.* Pippa, kıskanacak bir şey yok, kan lekesi namus lekesinden iyidir, dedi. *Daha sonra ayrı arabalarla yola çıktık. Fatih arayıp üniversitenin oraya çağırıldı. Orada buluşup onun aracını takip ettim. Bir yerde durduk ve cesedi indirdim.* Pippa, kendim inerdim, dedi. Primatlar baş parmakları sayesinde silah üreterek hayatta kaldılar ve homo sapiensin soyunu devam

ettirdiler bilmiyor musunuz? diye sorunca *Fatih bana 'Benzini getir' dedi, ben öyle bir niyetim olmadığı için benzin şişesini kasten düşürerek, 'Yakmayalım' dedim, o ısrar etti. Ertesi gün bulduğumuzda Fatih, 'Bak, dün otobüste kıza öyle yaklaştığımı söylersen çoluğunu çocuğunu kaçırdım' dedi. Ben maktule cinsel saldırıda bulunmadım.'* Dimoetes, sen bolluğun, ölümsüzlüğün ve hazzın bulunduğu burada birleş benimle, acı ve zevkten başka seni tanrıya ne yaklaştırabilir ki?

•

-----»

Metinde yer alan italik cümleler Özgecan Arslan cinayeti sanıklarından Suphi Altındöken'in 9 Eylül 2014 tarihindeki orijinal ifadesidir.

Model: Z / Fotoğraf / 2015 / Extramücadele
Model: Z / Photograph / 2015 / Extrastruggle

Dimoetes Wants a Sacrifice

Merue Güneş }

Fatih said, 'We have to kill her'. So I took the knife and stabbed her in the throat. Pippa lifted her hand in the air, and said, Gentlemen, per favore. 'Come on, let's go,' we said, my father asked, 'Where?' Fatih joked, 'We're going for a picnic, we can have a barbecue'. Pippa plugged the hole in her throat with her thumb, and with a cracked voice said, where do you find the courage to tell your God, 'you have slow digestion'. Fatih was calm. Pippa found that strange, thinking, Mediterranean people are usually warm-blooded. When he saw that my face had been scratched, Fatih said, 'My son, you left evidence with your fingers, her fingernails are criminal evidence, let's cut her hands off, you left serious evidence there.' Pippa pounced, saying, don't cut my hands off, I'm a cyclist, I can't do without my hands. Upon that, I cut her hands off from her wrists using a knife. Non fare! I took her hands and hid them in the toilet bowl in the lower floor of the house. Pippa said, I wish you had cut my head off instead, then I could have still cycled. Fatih told me, 'The girl was beautiful'. Pippa could no longer plug the hole in her throat, she pointed to herself with her cut-off wrist, and said, Grazie, you still fancy me? 'Have you done something?' I asked. Pippa said, all the blood is pooling between my legs, that's gravity. Fatih said, 'Shut up, don't say a word, or I'll turn you in'. Pippa said, there's nothing to be jealous of, a blood stain is better than a stain on your honour. Then we set out on the road in separate cars. Fatih called me and told me to come to the front of the university. We met up there and I started following his car. We stopped somewhere and I took out the corpse. Pippa said, I would have managed

to get out myself. When she asked, Primates survived because they could produce weapons thanks to their thumbs and continued the lineage of homo sapiens, did you know that? So Fatih said, 'Bring me the gasoline,' and I, because I had no such intention, deliberately dropped the bottle of gasoline and said, 'Let's not burn her', but he insisted. When we met up the next day, Fatih said, 'Look, if you say I approached the girl like that on the bus yesterday I will kidnap your children and family'. I did not carry out a sexual attack on the victim." Dimoetes, unite with me

here, where abundance, immortality and pleasure meet, what else can bring you closer to god other than pain and pleasure?

•

-----»

Italic parts of the text are from the original police statement dated 9 September 2014 of Suphi Altındöken, a suspect in the Özgecan Arslan murder.

Model: Z / Fotoğraf / 2015 / Extramücadele
Model: Z / Photograph / 2015 / Extrastruggle

Baba ve Döl

Merve Güneş }

Gül kokardı hep. Doğduğu günü hatırlıyorum, pofur pofur bir bebek. Kucağıma almaya çekinmişim ilkin, sonra geçti. Pespembe idi dudakları. Koca siyah gözleri, ok gibi kirpiklerin arasından ışıldardı. Çabuk yürüdü, hızlı konuştu. "Bab-ba" döküldü önce ıslak, salyalı ağzından. Büyüdükçe marifetlendi küçücük elleri. Onun elinden yemeğin lezzeti, çayın demi bir başka olurdu. Serpildi, boy attı. Saçları beline uzandı. Ceylan gibi süzülürdü koridorda. Elmas gibi sakındık yıllarca. Liseden sonra salmadık sokağa. Çarşıdan eve dönerken üzerine düşen bakışları hissederdim. Huyu desen ayrı güzeldi. Türkülü sesi çok çıkmazdı. Akan suya söylerdi şiirini. Banyodan mırıltısı gelirdi. Peşinden girdiğimde rüya gibi bir yerde bulurdum kendimi. Bembeyaz bulutlara sinmiş gül kokusunu solurdum.

Terli baldırı yatağından aşağı sarktı, göğsü bir kuş gibi kıpırdandı. Yarı açık ağzını konuşur gibi oynattı, sıcak nefesini üffledi. El değmemiş teninden kayıp düştü örtüsü. Ezelden beridir düşlediğim cennet bundan başkası olmazdı. İncecik bilekleri her zamanki gibi tek avucuma sığıdı. Daracık aralarına sığıdı dünyam. Bütün bir evren o kısıcık ana sığıdı.

"Hâkim bey, bahçenize diktiğiniz ağacın ilk meyvesini başkasına verir misiniz?"

•

----- »

"Ensest, TCK'da bağımsız bir suç tipi olarak düzenlenmemiştir. Bu ilişkinin suç olarak kabul edilmemiş olması, kabul edilebilirliğine değil, asla gerçekleşmeyeceğine dair bir söyleme dayanmaktadır."

Link: <https://zete.com/turkiye-ensest-atlasi-egitim-ve-ekonomik-durum-fark-etmiyor/>

"Bu Milletin Amına Koyacağız / Çöz"

Duralit üzerine akrilik / 70x103cm / 2015 / Extramücadele

--> Link: [tps://www.youtube.com/watch?v=KEBtzMEzV0](https://www.youtube.com/watch?v=KEBtzMEzV0)

"We Will Fuck This Nation Over / Eye"

Acrylic on hardboard / 70x103cm / 2015 / Extrastruggle

--> Link: [tps://www.youtube.com/watch?v=KEBtzMEzV0](https://www.youtube.com/watch?v=KEBtzMEzV0)

Father and Offspring

Merve Güneş }

She always smelt of roses. I remember the day she was born, she was such a pleasant baby. I hesitated to take her into my lap at first, then I overcame that. Her lips were so pink. Her huge black eyes would shine through her arrow-like eyelashes. She quickly learned to walk, and began to speak in no time. "Bab-ba" was the first word that spilled from her wet, drooling lips. Her tiny hands learned many talents as she grew up. The taste of the food her hands cooked and the tea she brewed was always different. She bloomed and grew taller. Her hair hanged down as far as her waist. She used to glide like a deer down the corridor. We protected her like a diamond for so many years. We didn't let her out after high-school. Returning from the market place, I could sense the eyes turn on her. Her temperament was lovely, too. You wouldn't hear her melodious voice much. She sang her poem to the flowing water. You would hear her humming from the bathroom. When I went in after her I would find myself in a dreamlike place. I would breathe in her rosy smell that permeated snow-white clouds.

Her sweaty calf slipped down from her bed, and her breast shivered like a bird. She moved her half-open lips as if she was sleeping, and let out her hot breath. Her sheet slipped off her untouched skin. This was no doubt the paradise I had dreamed of from all eternity. As always, her slender wrists fitted into the palm of my one hand. And my world fitted into her narrow gaps. The whole universe fitted into that very brief moment.

"Your Honour, would you offer the first fruit of a tree you planted in your garden to another?"

•

----- »

"Incest is not designated as a separate type of crime in the Turkish Penal Code. The fact that this type of relationship is not defined as a crime does not indicate that it is acceptable, but rather is based on a discourse claiming that it would never take place."

Link: <https://zete.com/turkiye-ensest-atlasi-egitim-ve-ekonomik-durum-fark-etmiyor/>

"Bu Milletin Amına Koyacağız / Çintemani"

Duralit üzerine akrilik / 70x103cm / 2015 / Extramücadele

--> Link: [tps://www.youtube.com/watch?v=KEBtzMEzIVo](https://www.youtube.com/watch?v=KEBtzMEzIVo)

"We Will Fuck This Nation Over / Çintamani"

Acrylic on hardboard / 70x103cm / 2015 / Extrastruggle

--> Link: [tps://www.youtube.com/watch?v=KEBtzMEzIVo](https://www.youtube.com/watch?v=KEBtzMEzIVo)

Adam ve Müsait Bir Yer

Merve Güneş }

Yırtık yerinden kaçan 50 kuruşu arayan adamın eli cebinde ısındı. Zorladıkça büyüttü parmak kadar deliği. Yırta yırta iki parmağı da soktu, üç de girerdi. Daracık yerden gitti geldi eli. Kılılı bacağına dokundu. Yanındaki kadın huysuzlandı. Kayacak başka yer varmış gibi sağına soluna toplandı. Kımıl kımıl eden arka koltuğa saplanıyordu şoförün bakışları, “Arkadan vermeyen kaldı mı?” Adam sıcaklık 1 lirasını yakaladı derken ani frenle sarsıldılar, yakaladığı bir lirayı koltuk arasına düşürdü. Daldırdı elini kapitone dikişlerin arasına, dibine uzandıkça kaçıyordu para. Süngerin içinden yan koltuğun altına erişti. Para kayıp. Kadın bir öne kaykıldı, bir geriye, iki, üç, dört, beş derken; azıcık sağa, biraz arkaya, ılık bir lirayı yakaladığı gibi öne uzattı adam. “Afedersiniz Ermeni” öndeki kulaklık takıyordu. “Afedersiniz şurdan bir Uzaktepe uzatır mısınız?” Tırnaklarının arasına döşemenin dandik boyası girmişti. Öndeki tiksindi sahibinin yüzünü göremediği elden alırken parayı. Şoförün tepesi attı. Arkadaki ne idüğü belirsiz kıpırdaşmalar, kadının yerinde uslu duramayışı sinirini bozdu. Ne film dönüyor lan orada, dediğini duyar gibi oldu adam, hemen sağda indi, kulaklığı çıkararak öndeki de hopladı aşağıya. Kadının, **“Flört etmeye hazır olan, kolayca flört edebilen yerde incek var”* dediğini duyduysa da durmadı dolmuşçu. Var gücüyle asıldı gaza. ***“Canavarca hisle veya eziyet çektirerek öldürme, bir suçu gizlemek veya başka bir suçun delillerini gizlemek ya da yakalanmamak amacıyla öldürme, başka bir suçu işleyememekten kaynaklanan infialle öldürme, nitelikli cinsel saldırıya teşebbüs ve cinsel saikle kişiyi hürriyetinden*

yoksun kalma” gibi emellerine alet etti dolmuşçu, evine gitmekte olan 19 yaşındaki üniversite öğrencisi genç kıızı.

•

----- »

* TDK'nın *müsaıt* kelimesine verdiği ikinci karşılık

** Özgecan Arslan'ın katilinin işlediği suçun Türk Ceza Kanunu'ndaki orijinal maddesi.

“Kağa Çıkacak”

Oto boyasıyla boyanmış eski, demir makaslar ve bit pazarından bir kız heykelciği / yaklaşık 14x50x50cm / 2012 / Extramücadele

“There Will Be A Fight”

Old iron scissors painted with car paint and a statuette of a girl from flea market / approx. 14x50x50cm / 2012 / Extrastruggle

Fotoğraf / Photograph: Serkan Tunç

Man and a Convenient Place

Merve Güneş }

The man's hand, looking for the fifty kurush coin that had slipped through the tear, warmed up in his pocket. He forced the finger-sized hole wider. Tearing it further, he put two fingers through, three would fit, too. His hand went in and out the narrow tear. He touched his hairy leg. The woman sitting next to him was annoyed. She moved around to see if there was space to move away. The driver's looks targeted the back seat that was wiggling around, "Anyone in the back who hasn't paid up?" Just when the man was about to grab his warm one lira coin, they were rocked by a sudden brake, and he dropped the one lira coin he had grabbed between the seats. He sank his hand between the padded seams, the coin escaped the more he stretched into the depths of the seat. Through the foam, he reached the bottom of the seat beside him. The coin had gone missing. The woman leaned back and forth, this happened twice, then three, four, five times; then a little to the right, then to the back, the man snatched the warm one lira coin and swiftly handed it to the front. The one in the front seat, "I beg your pardon, an Armenian", was wearing headphones. "I beg your pardon, could you hand over this for Uzaktepe?" The upholstery's cheap paint had left a stain between his fingernails. The one in front of him felt disgust as he took the coin from the hand of the man whose face he could not see. The driver lost his temper. The strange wiggling in the back of the vehicle, and the woman who could not sit still had irritated him. The man thought he heard him say, what are you up to over there, he quickly got off on the right, and

the one in front of him took his headphones off and got off, too. The dolmush driver did hear the woman say, **"There is someone who wants to get off where one is ready to flirt, where one can easily flirt"* but he did not stop. He stepped on the gas with all his might. The dolmush driver subjected the 19-year-old university student young girl who was on her way home to his goals that included, ***"murder with a monstrous sentiment or by torment, murder in order to conceal a crime, or to conceal evidence of another crime, or in order to prevent capture,*

murder due to resentment caused by failure to commit another crime, attempt to commit a planned sexual attack and deprive a person of liberty with sexual motives".

•

----- »

* The second entry offered by the Turkish Language Association for the word *müsait*, or convenient

** Original text in the Turkish Penal Code of the crime committed by Özgecan Arslan's murderer.

"Saçın Açık Kalmış Kızım"

Eski musluk ve saç / yaklaşık 10x15x75cm / 2012 /

Extramücadele

"Your Hair's Loose Girl"

Old tap and hair / approx. 10x15x75cm / 2012 /

Extrastruggle

Fotoğraf / Photograph: Serkan Tunç

Büyükşehir Belediyeland

Merve Güneş }

7. koğuşun kapısı açılınca vajinal akıntının yoğunluğu genzinde toplandı. Yüzünü saran maskesi yerinde mi diye yokladı eliyle. Cılık cılık eden amniyoson sıvısı tabanlarına yapışıyordu. Yatakhane, çıkışı görünmeyen bir tünel gibi uzuyordu önünde. Yumurta akından hallice bir havayı solumaya çalışan onlarca loğusanın buğulu yüzünü seçmeye çalıştı. Kucak kucak kordon taşıyan hemşireleri geçtikten sonra bebeğinin kakasını yiyeceğinin önünde durdu. Astronot gibi giyinmiş iki adam kadımı kollarından sürükleyip dışarı çıkardılar. Çekirge anteni gibi iki yana ayırık bacaklardan oluşan bir sıra diziliydi solunda. İki üç gebeye bir doktor düşüyordu. Normal doğuma elverişli olmayanların makatlarına kadar yarık açan pratisyenler usturalarını önlüklerine siliyorlardı. Kan kaybına uğrayanlar için yapılacak pek bir şey yoktu. Gayri meşru bebeklerin sağlıklı bir şekilde dünyaya gelmesi için mezbahadan dönüştürülen tam teçhizatlı, bakanlığa bağlı bir doğum eviydi burası. “Anası tecavüze uğruyorsa neden çocuk ölsün, günahı ne, annesi ölsün öyleyse” prensibiyle çalışan, uzman kadrosuyla yarım asırdır hizmet veren bir kurumdu. Az ilerde kuvöz odasını gördü, kımıl kımıl eden kanlı et parçalarını sıraya dizen hemşirelerden biri tulumunun içine kusuyordu. Solunda dakikada tecavüze uğrayan kadın sayısını gösteren ledli tabelayı gördü. Hemen yanı başında duran hükümet yetkilisinin kendisini beklediğini anladı. Yanına yaklaştığında konuşmadan yürümeye başladılar birlikte. Şifresini yetkilinin girdiği bir asansöre binip eksi bininci kata indiler. Kapıları ardına kadar açık odalarla dolu bir yere geldiler. Hepsi bir tip giydirilmiş on-on iki yaşına kadar kız çocuklarının sıraya dizildiği, evlatlık edinme biriminin önünden geçtiler. Sırada bekleyenlerden bazılarının tek erkek olmaları dikkatini çekmişti. Sormaya gerek kalmadan bir sonraki odanın kapısında “izdivaç başvuruları öğleden sonra 16:00’ya kadar yapılabilmektedir” yazısını gördü. Yürümeye devam ettiler. Yenilenen yasa tasarısıyla veled-i zina olarak dünyaya gelen kız çocuklarının oniki yaşına kadar varlıklı ailelere evlatlık, hizmetçi, ırgat ve/veya eğreti gelin olarak devredilmesine karar verilmişti. On iki yaşını dolduranların ise evlendirilmesi ve aile kurumuna kazandırılması ile ilgili kanun Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı’na onaylanmıştı. On iki yıla kadar eğitim, sağlık ve barınma giderleri

devlet bütçesinde dişe dokunur bir gider kalemi haline geldiği için çoğu zaman yaş haddiyle vakit kaybedilmeksizin kızların aile müessesesine katılımı bir an önce gerçekleştiriliyordu. İçeride herkes harıl harıl çalışıyordu. Önlüklü görevliler oradan oraya koşuşturuyor, bir odada evraklar hazırlanıyor başka bir odada muftuluğa kavuşan efendiler ödemeyi gerçekleştiriyorlardı. Her şey tıkırında görünüyordu fakat bir saniye, bütün bu olanlarda çok büyük bir tuhafılık yok muydu? Nasıl da gözden kaçabilirdi? Tecavüze uğrayan bütün bu kadınlar otomatikçe bağlanmış gibi sadece kız çocuğu doğurmuyorlardı ya? Olur mu canım öyle şey? İlk kez konuştu. Kızgınlık, panik ve korkuyla birlikte gerilen sesi olduğundan tiz çıktı. Bir saniye, oğlan çocukları yok mu? Oğlan çocukları neredeler?!

Hükümet yetkilisinin yüzündeki şaşkın ve alaycı ifadeyle bir an için dondular. Adam ağzını açmak için acele etmezken karşısındakine tahmin hakkı tanıyordu. Ancak karşı tarafın yüzünde idrak edilebilmiş herhangi bir gerçeğin izine rastlanmıyordu.

Büyükşehir Belediyeland’de dünyaya gelen tüm erkek çocukları devlet eliyle özel okullarda, bire bir eğitime tabi tutularak, çatısı altında yaşadığı büyük kudretin kendisine verdiği salâhiyeti ilâhi adaletin ışığında kullanmakla yükümlü, her iki alemde de örnek teşkil edecek şekilde vatana, millete ve devlete faydeli birer muhtar olarak yetiştirilmekte ve kamu yönetiminde görevlendirilmektedir.

•

Büyükşehir Belediyeland

Merve Güneş }

When the door of the 7th ward opened the intensity of vaginal discharge filled her nasal passage. She lifted her hand to check whether the mask covering her face was in place. The slippery amniotic fluid stuck to the soles of her feet. The dormitory extended like a tunnel without any visible exit before her. She tried to make out the faces of tens of women who had recently given birth and were trying to inhale an air that was only slightly more seemly than egg-white. After passing by nurses carrying laps-full of umbilical cords, she stopped in front of the woman who was eating the faeces of her baby. Two men dressed like astronauts got hold of the woman by her arms and dragged her outside. To her left, a series of legs opened to two sides like caterpillar antennae were lined up. There was one doctor for every two or three pregnant women. Practitioners slit incisions as far down as the anus in cases not suitable for normal birth, and wiped their scalpels on their aprons. There wasn't much they could do for those who suffered great blood loss. This was a fully equipped maternity hospital of the ministry, and had been transformed from a former slaughterhouse building so that illegitimate children could have a healthy birth. Based on the principle of *"If the mother is raped, why should the child die, what sin has the child committed, it's the mother that should die,"* this was an institution that had served for half a century with its specialist staff. A little further down, she saw the incubator room; a nurse, who had been lining up the wriggling bloody pieces of meat, was now throwing up into her overalls. To her left, she saw the LED sign displaying the number of women raped per minute. She realized that the government official standing right beside her was waiting for him. When she approached him, they began to walk along together without speaking. They entered an elevator, the necessary code was entered by the official, and they descended to floor -1000. They came to a place with many rooms, their doors opened wide. They passed by the adoption office in front of which ten-to-twelve-year-old girls had been lined up, all dressed in identical uniforms. She realized that there were also single men in the queue. Before she had to ask, she saw the sign on the next door, "marriage applications can be made until 4 pm". They continued walking. With the renewed draft law, the decision had been taken for girl children born out of wedlock to be

transferred to wealthy families as foster children, maids, farm labourers and/or borrowed brides. The law on arranged marriage and addition into the institution of marriage of girls who had turned twelve had been ratified by the Ministry of Families and Social Policies. Since the education, health and housing expenses of such children already constituted a considerable cost item, the participation of girls into the institution of the family was realized as soon as possible, often without losing time over the age limitation. Everyone inside was working assiduously. Intendents in aprons were running around, and as documents were prepared in one room, gentlemen who had now attained happiness were making their payment in another. Everything seemed in perfect order, but just a second, was there not something terribly odd about all this? How could she have missed it? All these raped women did not only, automatically, give birth to girls, did they? That could not be true, could it? She spoke for the first time. In anger, panic and fear, her tense voice came out sharper than usual. Just a second, there are no boys? Where are the boys?

Seeing the surprised and mocking expression on the government official's face, they both froze for a second. The official did not rush to part his lips, and allowed a chance for a guess. However, there was no display of a trace of any fragment of truth that had been digested.

All male children born at Büyükşehir Belediyeland are given one-on-one education at private schools with state grants, raised as mukhtars, or village heads beneficial to the homeland, the nation and the State in a manner that will serve as an example in both worlds, charged with using, in the light of divine justice, the authority vested in them by the great power the roof under which they live, and are employed in public administration.

•

Kadın

Merve Güneş }

Kadın lanetlidir. İblistir. Yaşamını mahvedecek olan mahluku kendi rahminden çıkarır, dünyaya getirir. Ona bakar, onu besler, büyütür ve yetiştirir. Sonra bu mahluk onu kesip biçince, boğazlayıp ırzına geçince, etlerini kanatıp morartınca ve dişlerini söküp saçlarını yolunca ve parmaklarını kırıp meme uçlarını dağılayınca ve kalbini hançerleyip dudaklarını mühürleyince ve dilini koparıp gözlerini oynunca, kadın kendini zavallı durumuna düşürür. Bu mahlukatı kendi doğurmamış ve bütün bu felaketlerden kendi sorumlu değilmiş gibi yine aynı cinsin bir başka güçlüsünden yardım ister. Yardım isterken de kendini acındırır, doğurgan rahminden ve süt dolu memelerinden söz açar, cenneti vaad eder, yüreklendirir. Yeryüzüne saldığı bu azılı canavarı çıkardığı yere defalarca sokup çıkarmak ve aklını başından almak ve kendi aklını da başından göndermek için ıslanır. Ayda bir bu döngüyü durdurmak, kendini aratmak için kanar. Kanarken kokular saçar, arzularına bir süre ket vurarak onların patlamasına neden olur. Yumurtalarını canıye dölletir ve aynı kaderin defalarca tekrar etmesini sağlar. Yaratdığı canavarın affiyeti ve konforu için her şeyi yapar ve kendini o egemen yaratığın önünde değersiz, işe yaramaz, bitkin ve çaresiz bırakır. Varlığının ve emeğinin farkında olamaz. Ezikliği ile karşısındakinde bir tiksinti duygusu yaratır. Eziyeti hak etmek için çırpınır, işkenceye susar. Efendisine süreksiz bir despotluğu ve vahşi bir cinselliği çağırıştırır. Ayaklarının üstünde duramayışı ve yalvarış pozu, sahibinde onu yüzüne bakmaksızın tokatlamak, etini kızartmak ve deliklerini zorlamak arzusu uyandırır. Bu süreçte sessiz çığlıkları, gizli yakarışları ve giderek yaşlanıp çürüyen bedeniyle mağduru oynar. Kadın gün yüzü göremez. Ne bu alemin ne de başka alemlerin nimetlerini tadabilir. Gittiği her yerde acılar ve göz yaşları içinde çırpınma ile beraber zevk sularından sorumludur. Vicdanı rahat olamaz, kalbi huzur bulamaz. **Amı olanın imanı olmaz.**

Eskiz / 2013 / Extramücadele
Sketch / 2013 / Extrastruggle

Woman

Merve Güneş }

Woman is cursed. She is the devil. She brings the creature that will destroy her life out of her own womb, into the world. She looks after the creature, she feeds, fosters and raises him. Then when this creature cuts and slashes her, strangles and rapes her, makes her bleed and bruises her, pulls out her teeth and her hair, breaks her fingers and sears her nipples, stabs her heart and seals her lips, pulls out her tongue and gouges her eyes out, then, woman will pile on the agony. As if she had not given birth to this creature herself, and as if she were not responsible for all these catastrophes, she asks for help from a strong individual of the same kind. In asking for help, she again plays for sympathy, talks about her fertile womb and breasts full of milk, offers heaven, and heartens him. In order to take this ferocious monster she has unleashed onto the world in and out of the place she first let him out of, and blow his mind and blow her own mind, she gets wet. Once a month, in order to stop this cycle, and in order to make him miss her, she bleeds. While bleeding, she emits odours, and inhibits her desires for a while, which eventually leads to their explosion. She has her eggs fertilized by the murderer, this enabling the same fate to repeat itself again and again. She does everything for the welfare and comfort of the monster she has created, and renders herself worthless, useless, exhausted and desperate before that dominant creature. She fails to become aware of her existence or labour. Her sense of lowliness arouses a feeling of disgust in her counterpart. She convulses to deserve maltreatment, and remains silent in the face of torture. She reminds her master of an impermanent despotism and of savage sexuality. Her failure to stand on her feet, and her begging posture arouses the desire to slap her without looking at her face, to burn her flesh and force her orifices. In this process, with her silent screams, secret prayers and increasingly aging and deteriorating body, she plays the victim. Woman will see nothing but hard times. She can taste the benefits neither of this world or other worlds. Anywhere she goes, she is responsible of convulsing in pain and tears, and also of the juices of pleasure. Her conscience cannot find comfort, her heart cannot find peace. **One who has a cunt has no faith.**

"Boktan Bir Devlet Rüyası"

Kağıt üzerine akrilik / 100x140cm / 2014 / Extramücadele

"A Shitty Dream of the State"

Acrylic on paper / 100x140cm / 2014 / Extrastruggle

“Rind ile Zahid”

Akl ile kalbin konuşması / Erik ağacından iki zurna / 10,5x35cm - 8x8x35cm / 2013 / Extramücadele

“Rind” ile “zahid” Divan şiirinde çok kullanılan iki semboldür. Bunlardan “rind” olgun insanı, “zahid” de kaba sofiyu temsil eder. Rind, dış görünüşe değer vermez. Hoşgörü sahibidir. Zahid ise şekilperest olup katı kuralcıdır. Bu yüzden “rind” ile “zahid” edebiyatımızda birbirine zıt iki tip olarak karşımıza çıkmaktadır. Kendini “rind” olarak taktim eden Divan şairi: sofu, hoca, vaiz, nash, fakih, müddei vs. gibi adlar altında devamlı zahide çatar. Öyle ki bu tarzler toplansa sanırım birkaç ciltlik bir eser ortaya çıkar. Ancak bütün bu söylenenler “rind”lerin görüşüdür. “Zahid”ler şair olmadıkları, bir başka ifadeyle pek yazı yazmayı seumedikleri için onların görüşleri edebi mahsüllere fazla yansımamıştır. Bu sebeple, “zahid”in görüşlerine de yer vermesi bakımından Fuzulînin “Rind ü Zahid”i önemli bir eserdir. / (Fuzulînin ‘Rind ü Zahid’i Üzerine, Doç. Dr. Ahmet Sevgi, *Türkiyat Araştırmaları Dergisi*, sayı: 3, Konya 1997, s. 129-135)

“Ey Zahid! Sen meyhaneyi iblisin makamı olarak görüyor, şarabı fitne vasılası biliyorsun. Yanılıyorsun! Fitnenin kaynağı hürs ve gururdur. Bunlarsa meyhane ehlinde uzak olan vasıflardır. Şeytanın fesat aleti, hile ve rüyadır. Şarap ehli bunları da kötü olarak görür. Eğer bu evi Allahsız bir yer olarak görüyorsan Allahın her yerde hazır ve de nazır olduğunu bilmiyorsun demektir. Eğer bu evde Allahın var olduğunu kabul edersen dolaylı olarak iblisin varlığını da dile getirmiş olursun. Allahı an! Şeytandan korkma! Çünkü şeytanla konuşmak insanlıktandır.”

...

Fuzuli ‘Rind ile Zahid’ adlı eserinde son söz olarak “Faniyet köyünde, akıllı ile deli birdir. Denizin dibinde taş ile inci tanesi birdir. İyi ve kötü sayma işi ortadan kalkınca meşicid ile meyhanecidir.” der. / Fuzulînin “Rind ile Zahid” adlı eserinden (Çeviren: Hüseyin Ayan, *MEB Yayınları*, 2001)

“Rind and Zahid”

The dialogue of the mind and the heart / Two zurnas made of plum tree wood / 10,5x35cm - 8x8x35cm / 2013 / Extrustruggle

“Rind” and “zahid” are two frequently used symbols in Ottoman Divan poetry. “Rind” represents the mature individual, whereas “zahid” represents the sanctimonious puritan. The rind does not care for external appearances. He possesses clemency and tolerance. The Zahid, on the other hand, represents the vulgar fanatic. Thus, rind and zahid appear as two opposite characters in our literature. The Divan poet presents himself/herself as the rind character and constantly criticizes the zahid, in turn presented as sofu [religious fanatic], hodja, vaiz [preacher], nash [religious commentator], fakih [religious jurist], müddei [religious propagandist] etc. A study of the sarcastic rhetoric surrounding this conflict would itself amount to a work of several volumes. However, this all comes from the rind’s point of view. Since zahids do not write poetry, or in other words, do not approve of writing that much, their views are not reflected widely in literary works. “Rind ü Zahid” the work of the poet Fuzuli, is therefore a significant work since it also features the views of the zahid. (On Fuzulî’s ‘Rind ü Zahid’, Doç. Dr. Ahmet Sevgi, *Türkiyat Araştırmaları Dergisi* [The Journal of Turkology Research], issue: 3, Konya 1997, p. 129-135)

“O Zahid! You see the tavern as the seat of the devil, and know wine as the tool of sin. You are mistaken! The source of sin is pride and ambition. Yet these are attributes distant to the tavern connoisseur. The devil’s tool of perversion is trickery and hypocrisy. However, these are considered bad by the connoisseur of wine. If you think that this house [tavern] is Godless, then you do not know that Allah is ready and present everywhere. If you accept the presence of Allah in this house, then you indirectly express the presence of the devil, too. Glorify Allah! Do not fear the devil! Because speaking to the devil is within the sphere of humanity.”

...

In closing his work ‘Rind and Zahid’, Fuzuli writes “In the village of mortality, there is no difference between the sane and the insane. At the bottom of the sea, there is nothing to choose from between a stone and a pearl. And once the bookkeeping of good and bad is over, there is no difference left between the meşicid and the tavern.” / From Fuzulî’s ‘Rind ü Zahid’ (Translated into Turkish by Hüseyin Ayan, *MEB Yayınları* [Publication of the Ministry of National Education], 2001)

**...Utandığımızda yanaklarımızın birbirine
bulaşan allığı, belki de altilmez
farz edilen bir karabasandan uyanma
imkanının işaretidir...**

...The blush on our cheeks spreading to one another
may be a sign of the possibility of awakening
from an imaginary all-powerful incubus...

"Bu slogan, 2012'de kürtaj yasağı protestoları sırasında ortaya çıktı. Ben anarşistlerin 'olmayan devlet cihanda' sloganından feyz alıp birkaç anlamı birden barındırdığı için o yürüyüşlerde, Gezi sırasında ve Gay Gurur yürüyüşlerinde de bunu taşımaya başladım: 1-Beden bulmaz olsun devlet 2-Bedenterimize müdahale etmesin/girmesin 3-Bizim bedenterimiz içinde de hayat bulmasın, karşılık bulmasın (çünkü devlet sadece bir kurumlar, binalar vb. değil; kişilerin içlerinde geliştirebildikleri, taşıyabildikleri bir ideoloji de aynı zamanda)."
-Defne Sandalcı

"MAY THE STATE BE CAST AWAY FROM THE BODY"

"This slogan first emerged in 2012 during the protests against the proposed abortion ban. I was inspired by the anarchists' slogan 'may all states be wiped off the face of the earth', and carried this banner at demos, during the Gezi resistance and at Gay Pride parades, loving it because it had a few references: 1-May the state never find a body to nestle in 2-May the state never enter into/intervene in our bodies 3-May the state never find life or a response in our bodies (because the state is not only a group of institutions, buildings etc.; it is also an ideology that people are prone to develop and carry within them)."
-Defne Sandalcı

Defne Sandalcı
Umut Yıldırım

Am(a)

Defne Sandalcı & Umut Yıldırım }

Defne: Şöyle bir çekinceyle ürpermekte olduğumu söylemeliyim: konuşmaya başlayacağız birazdan, merkezkaç iki hallaç gibi, ve tekinsiz bir durum saçılacak ortaya. Sonra sanki, bir es verildiğinde, geri dönüp, kendimize bir ayar vermek zorunda kalacak mıyız? Çünkü sonuçta, bir mecraya davet edildik ve o çerçevede kalmaya özen göstermeliyiz sanki. Kısacası kendimi eyerlenmeye çalışılan bir at gibi huysuz çalınlar atar durumda buluyorum. Sanırım “konuşmak” deyince başı kıcı olan, ortasından geçilen, makul bir dili konuşturmamız beklenir sonuçta diye, Diskur’un talepleri başımıza bağlanır ayağımıza dolanır diye gerilmiş duruyorum. Sen ne haldesin?

Umut: Edebi ve siyasi bir eylem olarak konuşmanın/ yazmanın bereketli sıkıntısıyla göz hizasında ve için için keyifliyim. Saatçi Nuri Efendi’nin “ayar saniyenin peşinden koşturmak” veciz tespitindeki zembereğin gerilimindeyim; ya rakkas kolu görevini yapamaz da zembereğin serbest bıraktığı enerjiyi iyi ayarlayamazsa? İçine düştüğümüz dili konuşturmaya çalışırken, ki “Dil’in cümlesini de dişil mi kuracak!” diye heyheylendiğim doğrudur, sınır kıran gerilimleri, ayar kaymalarını, dikenlenmeleri, yutkunmaları, kekelemeleri sezgisel/kavramsal bir kavrayışın çarklıları olarak görüyorum. Dişil derken, Joan Copjec’in ‘Read My Desire’ından ve Anita’nın (Sezgener) ‘Normalia’ kitabı üzerine yazdığım ‘Homolog Yazı’ndaki “sapkın-dişil-yazanşey”den esinleniyorum.

Tekinsiz ayar kaymalarını benimsemem, yaşama ediminin kaçık, çatlak, cadı, adi karı, çirkin, kezban, psikopat, orospu, lezzo, erkek fatma ve/veya “ama-o-trans, kadın değil ki” olarak konumlandırılmasına bayıldığımdan değil, ki bu uyumsuz ve sıradışı halleri de her daim açık saçık tutmak isterim; sezgisel bir bilişe yol almak için. Uzunla-ve-uzuvdışı bir yerlerden hizalanmadan tesir üretmek ve söylen(e)meyenle konuşmak için; düşünmenin cinsel ve dişil halleriyle, bu tür bir bilmeyle ve bu bilgiyi yazıda kayda düşürmenin olanaklılıklarıyla, bu letafetle, yakinen ilgili olduğumu ifade edebilmek için. Risk aldığı ölçüde yeni, ifadeli, arzulu, içkin ve heyhey hormonlu başka bir ayar tutturmak için.

D: Yani, kazalar, çelmeler, tökezlemelerden ürkmeyen sesli ve geçişken bir düşünme halinin laflaması ve

lakırdısına doğru....

U: Yoksa iki dişil konuşursa, ne olur? Oğlan kedi doğurur. (*kahkahalar!*)

.....

U: “Dünya kadar malım olacağına fındık kadar amım olsun” mu?

D: Bir kere fındık kadar değil -kendisi de, konusu da fındıktan büyük. Hani boyut önemli değil (!) ama nitelik önemli. Ben kendisini şöyle basit bir cebirle ifade etmek isterim: $A=d2+k+u= A4+x$ (kimbilir neler). Yani tek bir şey olmayan, çok katmanlı ve işlevli; kendi kendine kapaklanan ve kendi kendiyi temas halinde olan çoklu bir şey. Fallosantrik algıyla bakarsan görünmeyen ya da fındık kadar sanılan ve tek bir şey olmayan uzuv, aynı zamanda, nerdeyse sathının tümüyle haz alabilen, yaygın arzu çıkış noktalı dişil bir bedende bulunuyor! Bu bedenselliğin, (illaki) tek bir sonuca aciliyetle kitlenen çizgisel bir erotizmi belirleyici değilken, bir değil birçok orgazmı kaldırabilir bir yetkinliği de cabası. (Fallus burda üzgün, melankolik, ‘bir başka şey’e muhtaç ve ‘tek başına’ dikilebilir!) Yani sorunu şöyle çevirsem ayıp mı olur: “kocamaaaan ve tek bir şeyim olacağına, katman katman fındığım olsun” ya da “dünyanın malına/ ahvaline ‘sahip’ çıkacak dikey bir iktidarım olacağına, yatay ve yaygın ve içeriye doğru derinleşip dışarı doğru açılan, alan/veren bir direnişim ya da ‘seksiyetim’ olsun.

U: Bir de fındık kırmak var -Karadeniz’de fındığa giden bazı kadınlar ‘mola’ verdiklerinde, çalılıarın arasına dağılıp sevişiyorlarken, altlarında çatur çatur fındıklar kırılıyor. (*kahkahalar!*) Burada adabımuaşeretin zapturaptının altından kaçiveren bir ‘seksiyet’ var.

.....

D: Epeydir ‘kadın olmak’la ilintimin /alanımın ‘tavır’la belirlenmiş olduğunu farkettim: bir tavır, bir direnç, bir bildirim (had/hadler) ya da bunları deneyimlerken evrilip çevrilip bir sürekli oluşma hali (sürekli bir kriz hali olarak kadın!). Öyleyse, kadın?

Cunt(But)

Defne Sandalçı & Umut Yıldırım }

Defne: I must say, I am shuddering with a reservation: soon we will start speaking like two centrifugal wool-fluffers, and an uncanniness will be discharged. Then, when there is a pause, will we have to return and re-adjust ourselves? Because after all, we have been invited to take part in a medium and we may be expected to remain within a framework. In brief, I find myself fretfully strutting like a horse about to get saddled. I think I am tense, because I fear that the demands of Discourse will tangle around our heads and feet, since after all, when one says “conversation”, one is expected to give voice to a reasonable language with a clear beginning and end, and one which allows passage through its centre. How are you feeling?

Umut: I am at eye-level with the fertile distress of speaking/writing as a literary and political act, and joyous within. I am as tense as the coil spring in Horologist Nuri Efendi’s succinct dictum, “tuning is about chasing after the second” [in Ahmet Hamdi Tanpınar’s novel *The Time Regulation Institute*]; what if the pendulum fails and cannot properly adjust the energy released by the coil spring? It is true that I get worked up when trying to give voice to the language we find ourselves in, thinking, “must forming a sentence in Language also be the task of the feminine!”, and I see boundary-breaking tensions, decalibrations, thorns, gulps and stutters as the cogwheels of an affective comprehension. When I refer to “the feminine”, I am inspired by the “deviant-feminine-thing that writes” in your ‘Homologous Text’, which you wrote about Anita’s (Sezgener) book, *Normalia*, and Joan Copjec’s *Read My Desire*.

I would like to always retain these dissonant and offbeat states in a constantly suggestive manner, not that I enjoy my conatus to be stigmatized by the heteronormative discourse as mad, cracked, witch, slut, ugly, psycho, bitch, dyke, butch, and/or “but she’s-trans, not-a-real-woman,” but to embark upon an affective and sensual modality of knowing; to create with-and-beyond-the-organ affects in non-aligned spaces, and to get in tune with that which cannot be said; to express that I am closely related to sexual and feminine states of thinking, with this kind of knowing and the possibilities of making a written record of this knowing, with such finesse; to tune in with new,

expressive, desirous, immanent and hormonally exhilarated ways insofar as it takes risks.

D: In other words, towards a chatter and conversation of a vocal and transitive state of thinking that does not fear accidents, trip-ups or stumbles...

U: Then again, what would happen if two feminines speak? The boy gives birth to a cat. (*laughter*)

.....

U: “I’d rather have a cunt the size of a hazelnut than a world of riches” –do you agree with this proverb?

D: First of all, the size does not match –both itself, and the related subject matter are larger than a hazelnut. In other words, size does not matter (!) but function does. I’d like to explain it with this simple algebraic equation: $C=2L+C+U=4C+x$ (who knows what). So, not one single thing, but a thing of many layers and functions; a multiple thing that folds in on itself and is in touch with itself. A phallogocentric perception may claim it is invisible, or the size of a hazelnut, however this organ is located on the feminine body which can derive pleasure from almost its entire surface, and has many points of departure associated with desire! Then there is also the competence of this corporeality to sustain not only one, but multiple orgasms. (Phallus here is sad and melancholic and in need of ‘something else’ and may get erect ‘in solitude!’) Would you be ok with it if I turned your question around like this: “I’d rather have a many-layered hazelnut rather than a huge, single thing” or “I’d rather have a horizontal, broad resistance or ‘sexuation’ that deepens inwards and opens outwards rather than a vertical power that will ‘own’ all the wealth/conduct of the world”.

U: Then there is also the matter of breaking hazelnuts [a phrase meaning messing around] –in the Black Sea region, when women take a ‘break’ from collecting hazelnuts, and make love amongst the shrubs, the hazelnuts crack beneath their bodies. (*laughter*) Here, there is a ‘sexuation’ that manages to escape the discipline of propriety.

.....

Am(a) } Defne Sandalcı & Umut Yıldırım

Çeşitli oluşlara doğru çoğalan ve heteronormativiteyi dışlayan çoklu bir kapsam olarak, daha baştan bir sapma/sapkın olarak dişiliyet desem bana bir şey ifade ediyor. ‘Kadın’ı tırnağa almam ya da dişi organı da içeren bir konuşmayı ‘am(a)’ diye isimlendirmemiz, biyolojik ya da öyle gibi görünen/iradi değil, başa gelmiş farzedilen verileri ve onlara ‘indirgenen’ rolleri ta baştan kuşkuyla ötelemek niyeti taşıyor. Bu kitabın başlığındaki gönderme de (imanı olmaz), uzvu, uzuvluyu bir alandan, imanın belirlediği bir hizalılık, bir tektiplitik, tevekkül ve benzeri hallerin sağladığı bir ‘güvenlilik’ alanından dışlıyor. Kitabın başlığındaki iman, bana göre, tüm tektanrılı inanç sistemlerini kapsıyor; bazı yakınlık bile duyduğum heterodoksileri tenzih ederim.

U: İmandan firar ettiren; imanın neye tekabül ettiğini belirleyen, inanılması “şart” kutsi esasları dayatan, çoğunlukla tektanrılı, aşkinci kurumsal otorite. İman nur ise, dişi uzuv nursuzdur çünkü otoriteyi haliyle bozar; erkli ve eril kurumlarca belirlenen hakikatleri kabul etmez, gereğini yerine getirmez. Niye getirmez? Dikeyzekalı paradokslarla dolup taşan atasözlerine göre, kadın anatomisi gereği, yani fitraten dengesizdir. Yani, iman, amplifiye bir performansla arzudan yoksun kösnül ereksiyonunu var etmeye çalışan erkli bir müdahale biçimine tekabül ediyorsa, dişi uzuv bu müdahaleyi ifşa etme gücüne sahip bir uzuv olarak dişil.

D: Eyvallah -biz o imanlı nurun çiğ ışığında acıyan gözlerimizi kırpıştırarak, güneş gözlüklerimizi takarak, lambaların üstüne kırmızı eşarplar atarak ve

zaten ‘içeri’ girmeyi açıkça reddederek dışardayız ve dışarıya, dışarının çokluğuna ve çeşitliliğine çağırarak, çığırarak uçuşuyoruz pencere, kapı, baca ve kafa çeperlerinin pervazlarında. Paso ayrık, sapkın ve ürkünç olarak tanımlanagelmiş bir varlıklar halkının birbirine tıpatıp benzemez bireyleri olarak.

.....

U: Sapma durumunu iki çekinceyle düşünüyorum: birincisi dişiliyetin heteronormativiteyi dışlaması meselesi. Sınıfsal, ırksal, erkli ve eril bütün yasaklama mekanizmalarını kakalamaya yeltenip duran heteronormun kıskaçlarından geçtiğimiz sürece, bu yasaklamaların parçasıyız; cebelleşen, çarpışan, yoldan çıkararak, arzu yaratan, dikenli parçalarıyız. Sanırım kendinden menkul olmadan kendiliğinden olagelen ve çokluluğun sonsuz olanaklılığında ifadesini bulan dişiliyet, (bazen eşcinsel erkeklere ve bazı bio-kadınlara da sirayet edebilen) heteroseksist baskı rejimini, bu sabitleyici ve kırıcı(m)cı rejimi, dışlamaktan çok, boşa düşürüyor. Sapmak için sapmıyorum, sapıtırılıyorum; yoksa işim gücüm mü yok varmak dururken sapmakla uğraşayım! Yani mümkün olduğunca şen, bereketli, oluşturucu alanlar yaratmaya; buralara varmaya sapıyorum.

Bir de, boşa düşüren uzvun salt kendisi değil. Bio-erk tarafından bir türlü anlaşılamayan, dolayısıyla yazılamayan, yazılamadıkça indirgenen şey, sadece dişi uzuv olduğu için sapmak ya da çağlamak durumunda değil. Tavrım, organ sahipliğinin kutsanmasından ziyade dişiliyetten yana. Bio-

Fotoğraf / Photograph: Serkan Tunc

“Erkekler Tarafından Örtülmüş”
Fotoğraf / 55x185cm / 2010 / Extramücadele
“Covered By Men”

Photograph / 55x185cm / 2010 / Extrastruggle

Cunt(But) } Defne Sandalçı & Umut Yıldırım

D: For a long time now, I have realized my link/zone with ‘being a woman’ is determined by attitude: an attitude, a resistance, a declaration (of boundary/ boundaries) or a constant state of self-realization, which is tossed and turned while one experiences these -woman, as a constant state of crisis! So, woman? A plural scope which multiplies towards various becomings and excludes heteronormativity, or femininity as a deviation from ‘normal,’ that’s a meaningful definition for me. The reason I put ‘woman’ in inverted commas, or the reason we chose ‘cunt(but)’ as the title of a conversation including the female organ, too, intends to treat, from the outset, with suspicion and to renounce data that is biological/ involuntary and assumed to have befallen us, with roles that are ‘reduced’ to it. The reference in the title of this book (has no faith), excludes the organ, and the one with the organ from a zone, a particular zone of ‘security’, of regulation, uniformity and submission, which are, in turn, all determined by faith. Faith, or *iman*, in the sense that it appears in the book’s title, covers all monotheistic belief systems -though I tend to rule out certain heterodoxies that I can even relate to.

U: It is authority, and often a transcending, monotheistic institutional authority that makes one take flight from faith; and determines what faith corresponds to and imposes the sacred “principals” one is obliged to believe. If faith is the sacred light, then the female organ is dark, because it, by definition, distorts authority, rejects the truth as determined by heteronormative institutions of power and masculinity, and does not act in accordance with them. Why not? According to proverbs that brim with vertically-minded paradoxes; woman, because her anatomy so requires, or in other words, due to her nature, lacks balance. So, if faith corresponds to a powerful form of intervention, which, with an amplified performance, tries to sustain the existence of desireless erection, then the female organ is feminine as far as it possesses the power to expose this intervention.

D: Right on! –we are outside, blinking our eyes that hurt in the raw light of faith, putting on our sunglasses, tossing red shawls over lamps and already,

openly refusing to enter ‘inside’; and issuing a singing call to the outside, the multitude and diversity of the outside, we flutter across the fringes of windows, doors, chimneys and heads. As the non-uniform individuals of a people of creatures always defined as anomalous, perverse and horrifying.

.....

U: I am thinking about the state of perversion with two reservations: the first is the issue of femininity excluding heteronormativity. As long as we pass through the pincers of the heteronorm that constantly attempt to foist on us all classed, racial, patriarchal, and masculinist mechanisms of prohibition, we are part of these prohibitions; thorny parts that tussle and clash with them, and lead them astray, while creating desire on the other way. I guess, femininity, as an immanent process, finds its expression in the everlasting possibilities of muliteity. Rather than excluding the stabilizing and offensive/massacring regime of heterosexism, which may be transmitted to some homosexual males, and bio-females as well, femininity renders it redundant. In other words, I do not deviate for the sake of deviation, I am forced to go astray; otherwise, I have enough on my hands, why would I bother deviating! I deviate in order to create spaces as joyous, resourceful and prolific as possible; I deviate in order to reach such spaces.

Also, it is not the organ itself that renders this regime ineffectual. The thing that bio-power somehow always fails to understand, and thus fails to write about, and thus reduces, is not in a position where it has to deviate or cascade only because it is a female organ. My stance is on the side of femininity rather than the sanctification of an ownership of an organ. Femininity is that which senses how much delusional a kaftan cut out for the bio-organ is. That kaftan is a snare for senses and pleasure, wears eroticism out, suffocates desire in jaundice and spite, and forces it into a self-hating crisis. Femininity is that which grasps how the kaftan turns it into the object of malady, inquisition, and punishment, each and every time it resists to be ready-made; to be killed; or each and every time it attempts to escape such perilous interruptions. Femininity is the with-and-beyond-the-organ process

Am(a) } Defne Sandalcı & Umut Yıldırım

uzva biçilen sanrısız kaftanın, bu his ve zevk kapamı kaftanın onu ne denli yıpratmış, hasete ve gareze boğduğunu, varoluşunusevmez bir krize soktuğunu hisleyen; öldürülmeye ve öldürülmeye her diklenişinde ya da bunlardan her kaçışında, kaftanın kendisini nasıl hastalaştırdığını ve teşhis ve hatta ceza öznesi haline getirdiğini kavrayan; üretebildiği hazlı, arzulu, isyankar ve kıvrak manevra alanlarında durmadan yeniden oluşan, uzuvlu-ve-uzuv-dışı şey dişlilik. Bir ilişkilene biçimi. Yoksa dişli uzvu var diye Helâl Kaplam'da dişlilik sezip alınından ne ben öperim, ne de sen.

D: Viş! Helâl Kaplam demeseydin iyiydi -biraz daha tutturacaktım bio-halin de öneminden! (Ayrıca Çiller'in nasıl bir sık çıkardığını deneyimlemiş kuşaklarız). Burada, heteronormativitenin/ataerkinin çekinceleri, aşağılaması, korkusu, "eksik", "kesik" filan belirlemeleriyle olduğu kadar, karşı çıktığı bu aşağılanmayı esas alan "kurban" pozisyonlarınca da oluşturulduğunu düşündüğüm "kimlik" yerine, bio-hal demeye yöneliyorum. Ama bio-hal bu durumda bir atıf, dediğin gibi bir kaftan olmakla birlikte, dikilip dikilip kendisini tehdit eden fallosantrik algıya karşı bir yedi harikalar diyarı değil mi sanki? Tamam peki, Irigaray'ın "Bu Bir Olmayan Sex"ine yaslanarak geliştirdiğim am-gurur'dan, üstüne su serpererek uzaklaşmaya, trans/gay bedenlerin de benzer işlevsellikleri edindiklerini, edinebileceklerini ekleyerek başlarken, trans/gay kimlik politikalarının, beri yandan, heteronormativitenin normlarına düşebildiği şerhini de koymak istiyorum. Buradan Tuna Erdem'e, "terso" queer kuramlamasına, şükran ve alkış -hani sırf kadirşinashlıktan değil, kafaya taş gelirken Tuna'nın kafa bana kalkan olsun diye de "ince" bir çıkarıcılıkla!

U: Dişil zeka anatominin tekelinde değil, ancak katmanlı, rezonanslı ve hissi dişli uzuv serbestleştiğinde, 'uzuvarzu'ya dönüştüğünde, dişil zekaya el verir. Uzuvarzu, sebep sonuç ilişkisi bağlamında doğrusal olarak boşalıp, sonra kıcını dönen bir uyarım dünyasına ait değil. Anatomik anlamda, hissi ve devamlı bir akış halinin olanaklılığından bahsediyorum. Dişil zeka eşcinsel bir erkeğin, trans bir bireyin minörleşen, çokluğu katmanlı ve içkin olanaklılıklarına kendini

birakabilen hallerinde de ortaya çıkıyor; rızalı bir biçimde arzularken ve hazlarken, işaret edilme, teşhis edilme, yaralanma, katledilme endişelerini taşıyanların, bu endişelerle başa çıkışlarında oluşuyor. Yoksa, eşcinsel ya da trans olmak kendiliğinden dişil zekaya yol vermiyor. Homomaçoluktan bahsedebiliriz örneğin; bir türlü dişilleşemeyen ve dolayısıyla minörleşemeyen eşcinsel bir erkeğin, dişilleşememe krizinden dolayı yaşadığı kibirli bir haset türünü, kadınları birbirleriyle yarıştırmak kendinden dışarı yansıtmak suretiyle, kendini olumlama çabası. Bir iktidar ve şiddet pratiği. Narcissus'u çelmeleyip suya düşürelili devran döndü bebek, arkana dön ve çarka çık, yoksa istenmiyorsun artık!

D: Gönül ister ve yol verir ki görevleri, halleri belirlenmiş, sınırları çizilmiş farz edilen cinsel organların her biri ve hepsi havada uçurur, bedenlere yapışır, ayrışır ve neşeli ve haz dolu olasılıklar çokluğundan bir alemde devinirler.

U: Dolayısıyla, aklımda bir öz savunma ve kendini ortaya koyma metodu ve pratiği olarak, sabit uzuvlu bir kadınlıktan ziyade, heyheyllenen ve hallenen bir dişlilik var. Aynalayan bir şey değil; daha ziyade kaleydoskop gibi. Böyle de gerçekçi bir tavrım var! (*kahkaha!*)

.....

U: Peki, kadın düşerse, ne düşer?

D: Ennn başta, dünyaya, tabir caizse, radikal bir ihanete düşürüldüğümüzden başlarsak; bu yerçekimli yerküreye, dünyaya bir değil iki tür kadının (en azından bir karışımının) cennetten sepetlendiğini, artık cennetin boşaltılması hangi zamana rastlıyorsa o kadar bir yorgunlukla hatırlayarak: "ilk kadın" Havva değil, Lilith'tir (kutsal tek tanrılı kitapların yalancısıyız); Adem'e bir türlü tabii olmayıp, keyfine keder bahçelerde takla atıp, cinlerle, şeytanla dü(zü) şüp kalkan, Adem'e insan doğurup el pençe divan duracağına ele gelmez Lilith. (Bir rivayete göre altta yatmayı da sevmez, üste çıkarmış).

Artık ona umutsuz bir "aşk"la bağlanmış bulunan

Cunt(But) } Defne Sandalçı & Umut Yıldırım

which incessantly regenerates in the joyful, desirous, rebellious, and brisk maneuvering spaces it creates. A modality of relating. Otherwise, neither you nor I would sense any femininity in Helâl Kaplan and kiss her on the forehead just because she possesses a bio-organ.

D: My! Had you not mentioned the name Helâl Kaplan I would have insisted a little more about the importance of bio-disposition! (Besides, we belong to a generation that experienced the kind of cock Çiller erected). Here, I'll try to go with the term bio-disposition instead of, and to avoid the term identity that is shaped by masculinist/patriarchal reservations, contempt, and fear - finding their expression in such definitions like "deficient," "severed," etc. - and as much, by various "victim" positions predicated on these abasements. However, under these circumstances, is bio-disposition not only an attribution, or a kaftan as you say, but perhaps also a land of seven wonders against the phallogocentric perception that constantly erects itself to terrorize it?

Alright, sprinkling a little water on it to cool down my cunt-pride which I derived from Irigaray's "This Sex Which Is Not One" and by adding that trans/gay bodies do and can acquire similar functionalities, I would like to suggest an annotation to the effect that trans/gay identity politics do in fact run the possibility of falling within the norms of heteronormativity. And at this point, thanks and applause to Tuna Erdem and her petulant queer conceptualization -not merely out of gratitude but with poorly hidden self-interest so Tuna's head shields mine in case a stone is targeted my way!

U: Feminine acumen is not under the monopoly of anatomy, only when the layered, resonating and sensual female organ is unrestrained, when it becomes 'organdesire', only then can it channel feminine brilliance. Organdesire does not belong to a world of stimulation that linearly ejaculates in the context of a cause-and-effect relation and then turns its back. I am talking about the possibility of a sensual and continuous state of flow in an anatomical sense. Feminine acumen also emerges in dispositions of homosexual men, or trans-individuals when they

become minor and release themselves into the layered and immanent possibilities of multheity. It emerges in coping with anxiety-producing circumstances of designation, diagnosis, injury, and massacre, while one is experiencing desire and consensual pleasure.

Otherwise, being homosexual or transsexual in itself does not open the path to feminine intellect. We could, for instance, speak of homomachismo; the effort of a homosexual man, who fails to become feminine (i.e. minor), to seek self-affirmation by projecting an arrogant jaundice, ensuing from the crisis of the failure to become feminine, by triggering competition between women. A practice of power and violence. Tables have turned since Narcissus was tripped over and fell into the water baby, turn around and walk out the door to cruise, otherwise, you are not wanted anymore!

D: One wishes and wills that each and every sexual organ whose borders, duty and status have supposedly been determined are cast up into the air, then stick to bodies, disintegrate, and revolve in a universe made up of a multheity of joyous and vivacious possibilities.

U: Therefore, what I have in mind, rather than a womanhood with fixed organs, is a femininity which gushes, desires as a method and practice of self-defence and self-assertion. It is not something which mirrors; it is more like a kaleidoscope. That's how realistic my stance is! (*laughter*)

.....

U: So, if woman falls, what falls with her?

D: If we might go to the very beginning, when we were thrown to earth into a radical betrayal so to speak, remembering that not one but two kinds of women (or at least a mixture of them) were cast out of paradise onto this gravitated globe, this world, with a fatigue equal to the time elapsed since the evacuation of paradise: "the first woman" was not Eve, but Lilith (repeating the yarn of sacred monotheistic books); the unruly Lilith who never submitted to Adam, who rolled around carefree in the gardens, hanged out with djinns and the devil, and instead of giving birth to

Am(a) } Defne Sandalcı & Umut Yıldırım

Adem'in mutsuzluğuna erkek tanrı bir çare bulur, tanrısal bir anesteziyle 'uyuttuğu' Adem'in kaburgasından aynı Lilith görünümlü ama mülayim Havva anamızı yaratır. O da malum, tamamen rahat durmaz (rahat durulsa kadın oluşmaz zahir!) elmayı yedirir, baştan çıkarıcıdır, o da kadınlığını gösterir işte. Bizler biz olduk olalı, bu iki tipin birbiriyle itişmesi ve tepişmesi ve birbirine sirayetinin sayısız hallerinden (bir ihtimal de tanrının her ikisini ağzında bir güzel çiğneyip dünyaya öyle tükürdüğü olabilir), bir o kadar da çeşit dişil yaratık olmuşuz. Soruna dönersem, bu ilk /asli düşüşten modern zamanlar(d) a düşmemizin estetiği ve içeriği farklılıklar yaratmakla birlikte, her seferinde, her düşüşte, bir kere zaten düşürülmüş olan biri düşer. İkincisi, zaten oldum olası yerçekimiyle de derdi olan bir tür düşer (ben dünyadan da kayıp gitme eğilimi içkin bir tür olduğumuzu düşünüyorum); arasının açık olduğu bir güce bir kez daha yenilir sanki. Ama tam da yenilmez. Kadın düşüşlerine, haliyle yıllardır bakıyorum sokakta mesela, yüksek oranda etrafındakilerden el almayı sınırlı bir "tamam, tamam"la öteliyorlar, bir: kendi kendilerine doğruluyorlar ve kaldırırma filan küfür ediyorlar, iki: çünkü kaldırırmlar, yollar eril ve düşüncesiz -sağlam erkeklerin dışında herkese; sakatlara, körlere, elleri genellikle dolu olan kadınlara vb. göre yapılmamışlar (yerelden konuşuyoruz burda tabii), kendi sarsaklıklarından düşmüyorlar da düşürülecekleri bir durumun içine düşüyorlar kısacası.

Kendi düşüş korkumdan da söz edeyim istedim burda: bu kentte, eril trafiğin çeşitli atarlarının ortasında, 7 yıl bisikleti araç olarak kullanmış biri olarak, bir kere bile düşmedim! Manyak (travma-terbiyeli de denilebilir) bir denge/sükûnet edinmişim; otobüs sıkıştırıyor, herifler arabalardan uzanıp kıcıma el atmaya çalışıyor, taksiler sinirle bu kadının

"Baba ve Oğul"

Mermer / 17x30x53cm / 2012 / Extramücadele

"Father and Son"

Marble / 17x30x53cm / 2012 / Extrastruggle

Fotoğraf / Photograph: Serkan Tunç

bisikletliye carrrlıyordu. En sonunda Tophane'de beliren -vazgeçilmez güzergahımdı -islami ("bunun böyle gavur gibi dolaştığına bakma...") saldırganlığa dayanamadım galiba. Sanyorum bu (tutturuk bir şekilde) dengeyi tutturmak meselesi bizim hep çift dikişli olmamızdan da geliyor: düzgün, içine toparlanmış, merkezi (adamakılı) ve zaten haliyle yeryüzü sanki kendi ayakları altına serilmiş bir yüzeymiş farzeden bir bedende değil; merkezkaç edimli, kanayan, ağrıyan, içinden dışına sızdıran, atan, soka, kapanan, açılan; ten yüzeyinde binbir fırıldak dönebilen, çok fonksiyonlu, yuvarlaklı, dolgunluklu, adet öncesi heyheyli, bedenlerin içindeyiz. Bu bedenlerle eril bir jungle'm içinde deviniyoruz nerden baksan.

U: Sedgwick'i anmadan geçmeyelim; utanç ile ilgili yazdıkları aklımda. Utanmayı tek tip, bütüncül, geçirimsiz, enerjiden muaf, zevkten ve arzudan iğdiş edilmiş heteronormatif bir beden kurgusundan ve yaşanmışlığından araklarsak, yerçekimiyle ilişkisi bozuk, serbest ve heteroseksist utandırma pratiklerinden etkilenmeyen "ayıp"sız karşılaşmalardan bahsedebiliriz.

Cunt(But) } Defne Sandalcı & Umut Yıldırım

humans for, and bowing and scraping to Adam, never allowed herself to be handled (As the word goes, she liked to be on top, too).

The male god then found a cure for Adam's unhappiness, who by now was desperately in "love" with her, and from Adam's rib, whom he 'put into a deep sleep' with some divine anesthesia, created our mother Eve, who looked just like Lilith, but was mild-mannered. As we all know, she didn't exactly behave herself either (if she did, maybe 'woman' wouldn't have come to be at all), had Adam eat the apple; and she too, acted out some certain seduction. Since we came into being, from the countless modes of these two types, from their jostling and fighting with each other, and (quite possibly because god gave them both a good chew and then spat them out thus, onto the surface of the earth) from their interaction, we have emerged as many diverse types of feminine creatures. Going back to your question, from this first/original fall to our fall in(to) modern times, there are differences in terms of both aesthetics and content, nevertheless, each time, at each fall, it is someone who has always already fallen that falls. Secondly, it is always a kind that has a problem with gravity which falls (I believe that we are a species that possesses the tendency to slip away from the globe); it is almost as if she is defeated by a force that she does not get along well with. For instance, for years I have been looking at how women fall in the street, often they refuse help with an irritated, "I'm fine, I'm fine", that's my first observation; and second, they swear at the pavement; because pavements and roads are masculine, and inconsiderate; they have not been made for anyone apart from invincible, strong men, not for the disabled, blind, or women who often have their hands full (speaking of the local context, of course), in brief, it's not because of their own clumsiness that they fall, they fall into a circumstance that makes them fall.

I would also like to speak about my own fear of falling here: in this city, amidst the various aggressive displays of masculine traffic, as someone who used a bicycle as a vehicle for 7 years, I did not fall off even once! I had acquired a freaky (one could also say trauma-trained) balance/calmness; public buses would steer onto me, men would stretch out of

their cars to grab my bottom, and taxis would loudly honk at the mere presence of this female cyclist. I probably, finally, could no longer stand the islamic ("don't be fooled by the way she's cycling around like a giaour...") aggression that emerged in Tophane -my unavoidable route. I think this issue of striking a balance (in an insistent manner) is based on the fact that we are double-wired: we are not inside bodies that are thoroughly centered, straight, gathered within themselves, and assume that the earth is a surface spread out beneath our feet by default; but within bodies that perform centrifugally, bleed, suffer pain, ooze from our inside to outside, that emit, insert, close and open; and on whose skin surface a thousand-and-one whirligigs can spin; bodies that are multi-functional, rounded, voluptuous and pre-menstrually exhilarated. With these bodies, from wherever you look at it, we are moving in a masculine jungle.

U: Let us also remember Sedgwick here, I am thinking about what she wrote on shame. If we can steal shame away from a uniform, holistic and impermeable heteronormative image and experientiality of the body, which is exempt of energy, and is castrated of pleasure and desire, we then can speak of libertarian encounters unhindered by heterosexist practices of "shaming" that have a reluctant relationship with gravity.

D: My thoughts leap from this point to the intoxicated female body, and the female body under torture. And the different impacts created by the involved states of falling and forced degradation. The intoxicated female body is the exact opposite of my body that never falls off the bicycle: the vehicle kept in balance between my two legs, with the body on it self-contained and in control of the steering wheel, the handle bar, and in a poise against falling, sober. Whereas the intoxicated body disregards the jungle it finds itself in, and rather than watching out for its boundaries, it removes them; it casts itself amidst the danger. When it falls, it may not even experience its own fall; the body, cast out even from the unconscious, falls.

The woman under interrogation is often forced to strip the moment she is incarcerated, pieces of cloth covering her body are taken off, she remains

Am(a) } Defne Sandalcı & Umut Yıldırım

D: Burdan aklım sarhoş kadın bedeni ve işkencedeki kadın bedenine sığıyor. Oralardaki düşüş ve düşürülme hallerinin yarattığı farklı tesirlere. Sarhoş dişil beden benim bisikletten asla düşmeyen bedenimin tam tersi: bisiklette, alet iki bacağımin arasında dengede tutuluyor, beden içine toparlanmış, derli toplu, direksiyona (gidona) hakim ve düşmeye karşıt konumda, ayık. Sarhoş bedense içinde bulunduğu jungle'ı yok sayıyor, sınırlarını, kollamak bir yana, kaldırıyor; tehlikenin ortasına savurup bırakıyor kendini. Düştüğünde düşüşünü deneyimlemiyor bile olabilir; bilinçdışından da çıkardığı bedeni düşüyor.

Sorgudaki kadın genellikle içeri düşer düşmez soyu(nu)luyor, vücudu kaplayan bezler çıkarılıp atılıyor, çıplak kalıyor ve işkenceci/eril nüfusun gözlerine, bakışına açılıyor. Bir tek örtü var, o da gözlerimizin bağlandığı çaput, suçluları görmeyelim diye. Ama bize fark etmiyor, suçluları biliyoruz, erkekler; ve beden sınırlarını hiçe saymaya hazırlar: bu ilk safhanın beklentisi, utandırma. Çıplaklığımızı kapatmak için kendi üstümüze kapaklanmamız, utanıp bükülmemiz ve teslim olmamız bekleniyor. Eğer heteronormativite direncimize sızmiyorsa, utanmayabiliyoruz. Bedeni, biraz da sarhoş kadının yaptığı gibi belki, ortalıkta bırakıp kendi bilinçdışımıza taşıyoruz. Çok acıyor olsa da, beden onlara bir kabuk gibi terk ediliyor. Bu noktadan sonra olanlar; bizim bedenlerimizin oldum olası bildiği ama içerden değil, dışardan bildiği bir şey -maruz kalınma suretiyle öğrenilmiş bir şey, bizzat yapmayı bildiğimiz bir şey değil; bize için sezgisel bilgiselliğimizle tanıdık değil de dışarıklı, ama bildik. (Uzun bir konu bu; erkeğin, şiddet düzeneklerini içerden bilgiyle zulüm anında "tanınması"yla ilgili olarak daha doğrudan isabet almasıyla bağlantılı. Erkek, beden kabuğunu orda bırakıp bilinçdışına kaçamıyor, kaçarsa da orası zaten dişil bir hal işte.. -istatistikler de gösteriyor ki bükülme erkek kurbanlarda kadınlarda olduğundan çok daha fazla zuhur ediyor).

U: Aklıma Begoña Aretxaga'nın Kirli Protesto'yla ilgili yorumu geliyor. Belfast'ta IRA mensubu erkek militanlar, hapishane koşullarını protesto etmek için bir eylem yapıyorlar; koğuşun içine sığmaya ve işemeye başlıyorlar, yıkanmıyorlar ve müthiş bir

koku yayılıyor. IRA'li kadınlar da dayanışma ruhuyla kendi koğuşlarındaki koşulları protesto etmek için sığmaya ve işemeye başlıyorlar. Ama kanıyorlar da; adet kanları da protestonun bir parçası haline geliyor; kanı duvara sıvazlıyorlar. Ortalık birbirine giriyor çünkü heteronormativite militanlığın içine sızmıştır. Sezerek biliriz ki militan "taşaklı" olur; kadınlar örgütlenirken, ölürken, kendilerini feda ederken, silah tutarken, sığarken, işerken militandır ama kanarken militanlıktan düşerler; utandırılırlar, çocuksulaştırılırlar, şeytanlaştırılırlar çünkü hareketin eril mitolojisine zeval düşürülür.

D: Makbul olanın yerine başka bir cinsin varlığından haber verirler, ayrıca bu başkalık hareketin estetiğine/etiğine de farklı bir çalımla girmiştir: eril hareket kadın topluluğunu kendi bedenlerinin uzantısı gibi algıladığından, "namusu" da başına buyruklaşıp onu tedirgin etmiştir sanki.

U: Çalıkuşu Feride gibi ölçülü, hesaplı, sessizce alçak gönüllü, modern ve zarifce biatkar bir kadınlıktan ziyade; uzvunun hesaptaki bilinemezliğine hapsolmemiş, utanmaktan korkmayan, utanmada yaratıcı bir güç de bulabilen dişil bir zekadan bahsetmek istiyorum. Birleşik bir kızkardeşlik söylemi ve pratiği bir takım eril fantezi sahneleri oluşturarak dişil bir kavrayışı tutulmaya uğrattıysa, onların yerçekiminden de kurtulmak, başka yerlere ansızın devrilme potansiyelini konuşturmak; bu kendinden emin ve kibirli duruşlardan ayrılarak, yani bu dayanağı, dengeyi yitirerek yukarıdan aşağıya inmek isterim. Çalıkuşu "terbiye"sinde değilsek, (fazla uzatacak bir şey yok, yarım limon + yumurtanın sarısı), utanmalıyız; uğruna direnilmiş, fedakarlıklar yapılmış, yaralar alınmış bir kızkardeşlik mücadelesinin belirlediği koordinatlara göre arzulamıyorsak, utanmalıyız. Yani rızasızca düşkünleşmeliyiz; (bio, eşcinsel, trans) ablalar seçip, onlara düşkünleşmeliyiz. Düşkünleşmekten ziyade, yola düşmek isterim; tekil tekil, bir arada.

Utandığımızda yanaklarımızın birbirine bulaşan allığı, belki de altiltilmez farz edilen bir karabasandan uyanma imkanının işaretidir.

•

Cunt(But) } Defne Sandalçı & Umut Yıldırım

naked, and exposed to the gaze of the male torturer population. There is only one cover left, and that is the piece of cloth that ties our eyes, so we do not see the criminals. But it makes no difference to us, we know who the criminals are, they're men; and they are prepared to completely disregard the borders of the body. The expectation of the first stage is humiliation: We are expected to fold over ourselves to cover our nudity, sink in shame and surrender. However, if heteronormativity does not infiltrate our resistance, we may not feel shame. We leave the body, perhaps a little like the intoxicated woman does, as it were, and move to our unconscious.

The body, although in immense pain, can be abandoned like a shell. What happens after this point; is something that our bodies know since time immemorial, but from the outside, and not from within –something that has been learned via reception, not something we know how to do; not known through our inherent, intuitive knowing, but familiar still. (This is a broad subject; it is related to how the male gets more directly shaming due to his intimate recognition of violence. Thus, the male is less able to leave his body shell behind and escape into the unconscious, and if and when he does, it is after all, a feminine disposition –statistics also prove that this convulsion manifests itself much more frequently in male victims than female ones).

U: This reminds me of Begoña Aretxaga's comment on the Dirty Protest. In Belfast, male militants of the IRA, in order to protest against prison conditions, carry out an action; they begin to defecate and urinate inside the wards, they refuse to wash and the whole place begins to emit a terrible stench. In a spirit of solidarity, female members of the IRA begin to defecate and urinate inside their ward as well, also in order to protest their conditions. However, at one point, they bleed, too; smearing menstrual blood on cell walls becomes part of their protest. All hell breaks loose because heteronormativity has already infiltrated militancy. We intuitively know that a militant "has balls"; women are militants when they organize, die, sacrifice themselves, hold weapons, defecate or urinate, but when they bleed, they are downgraded from militancy; they are shamed,

infantilized and demonized because they disgrace the masculinist mythology of the movement.

D: In place of that which is honourable, they underline the existence of another breed, plus, this alterity breaks into the aesthetics/ethics of the movement with a thwarting beat: since the masculinist movement perceives the community of women as an extension of their own bodies, their "honour", which seems to have declared independence, causes annoyance.

U: I would like to speak of a feminine acumen that is not trapped within the so-called obscurity of her organ, who is not afraid of being shunned and is capable of discovering a creative force in shame, as opposed to a womanhood like Feride's in *The Wren* [Reşat Nuri Güntekin's 1922 novel], that is measured, calculated, silently modest, modern and gracefully submissive. If a discourse and practice of united sisterhood eclipses a feminine comprehension by creating certain scenes of masculine fantasy, then I would also like to escape their gravity, to lend voice to the potential of suddenly revolving towards other destinations; and depart and descend from these self-confident and haughty positions, in other words, wilfully lose this footing, this balance. If we do not adopt the "cultivation" of *The Wren*, (nothing too complicated, half a lemon + egg yolk), then we must be ashamed; if we do not desire in line with the coordinates determined by a struggle for sisterhood in the name of which resistances were put up, sacrifices were made and wounds were suffered, then we must be ashamed. In other words, we must devote ourselves without consent; we must choose sisters (bio-, homo-, trans-) and devote ourselves to them. Rather than devoting myself, I would like to set off on the road; singularly, together.

The blush on our cheeks spreading to one another may be a sign of the possibility of awakening from an imaginary all-powerful incubus.

•

“Dişi Tılsım”

Oto boyasıyla boyanmış demir ve pirinç sehpa. Üzerinde eski camekanlı, ahşap kutu, içinde eski cam şişeler ve hayatı değiştiren, mucize yaratan bir kadının farklı ruh hallerindeyken alınmış çişleri / 80x90x150cm / 2012 / Extramücadele
--> Otoriterlik, despotluk veya baskı hissettiğiniz ortama bir kaç damla dökün, yayılan dişi ruh ortamı ferahlatacaktır.

“Female Spell”

Iron and brass table. Old wooden box with glass display with old glass bottles and the urine of a life-changing, miraculous woman sampled during various moods / 80x90x150cm / 2012 / Extrastruggle
--> Sprinkle a few drops in places where you sense authoritarianism, despotism or oppression, the female spirit that emanates will refresh the air.

Fotoğraf / Photograph: Serkan Tunç

...0 yüzden yoktur kadınların tanrısı...

...That is why women have no god...

Gülcan Erenos

Orospunun Dediği

Çülcan Eurenos }

Ey kadın! İçinde ya varım senin, ya yokum.
Am da ben'im, sik de ben'im. Hem parçayım,
hem bütünü. Ben kendi aklımla bilirim, kendi
kelimelerimle konuşurum. Ruj severim.
Vücudumu severim. Sevişmeyi severim.
Sen de sev beni.

Ben zevk almadığım yerde durmam. Zevk alırım
zevk veririm. Sözlerimle gözlerimle tüm benliğimle
sevişirim. Fikirlerle kelimelerle oynasırım. Her şeyi
yaparım. Zorla hiç bir şey olmam.

Sen amına baktın mı hiç? Önce bir bak kendine.
Niye korkutmuşlar seni ondan bu kadar
bir düşün. Gördüğünü tanımaya çalış.
O da senin bir yüzün. Onu anladıkça
kendini de daha çok bileceksin. Am basit konuşur,
primitif biridir o. Numara yapmaz, dürüştür,
ilkelerine sadıktır. Ondan çok şey öğreneceksin.

Egoist ol. Egoist olmak ilginçtir. Sana yasaklanmış
gibidir ama onu arayıp bulabilirsin.
Kucaklayıp kollamasan bile nerede durduğunu
mutlaka bil. İhtiyaç duyduğunda,
sana en büyük şefkati o gösterecektir.

Kendine saygı duy ki, amına da saygın olsun.
Kendini değersiz hissediyorsan acısını ondan
çıkartma. Hemen belli olur. Herkesin maskarası,
herkesin orospusu olursun. Kendinin orospusu ol.
Yüreğindeki akılla sikiş. Zayıflıklarını onu kullanarak
daha da ağırlaştırma, onları aklınla alt et. Yoksa sığıntı
olursun, başka da bir halt olamazsın.

Canım kadın duy, amın imanı kendinedir.
Onun erdemine kulak ver. Dinler bile erkeklerle
konuşur, am muafır. O yüzden yoktur
kadınların tanrısı.

Şimdi düşün bakalım, sen *kadın* mısın?

•

What the Whore Said

Gülcan Erenos }

O woman! I'm either in you or not. I am both cunt and cock. I am both part and whole. I know through my own reason, speak with my own words. I like lipstick. I like my body. I like making love. So you, too, love me.

I don't hang out where I'm not enjoying myself. I gain pleasure, I give pleasure. I make love with my words, my eyes, with my whole being. I play with ideas and words. I do everything. I do not become anything by force.

Have you ever taken a look at your cunt? First take a look at yourself. Think why they have made you fear it so much. Try to get to know what you see. It's one of your many faces. The more you understand it, the more you shall know yourself. The cunt speaks plainly, like a primitive person. There are no tricks, it's honest, and loyal to its principles. You will learn a lot from it.

Be egotistical. It is interesting to be egotistical. It may seem like it is prohibited for you, but you can seek and find it. Even if you do not embrace and look out for it, make sure you know where it stands. When you need it, it will show you the greatest compassion.

Respect yourself so you can respect your cunt. If you feel worthless, don't take it out on it. It will tell immediately. You will become a fool and a whore for everyone. Be your own whore. Fuck the mind in your heart. Don't lay a further burden on your weaknesses by using it, beat them with your mind. Otherwise, you will become a parasite, and not much else.

My dear woman, listen to me, the cunt's faith is unto itself. Lend an ear to its virtue. Even religions speak to men, the cunt is exempt of that. That is why women have no god.

Now give this a thought, are you *woman*?

•

“Egemen, İstisna Durumunu Belirleyen Kişidir”

6'lı yüzleri bize bakan, pirinç tellere tutturulmuş bir dolu zar, büyükbaş hayvanın yem yemesini engellemek için yapılmış 2 adet ahşap burunsalık, 70'lerde türk polisinin kullandığı 1 ahşap cop, 1 pipo, 2 adet büyük demir çatal, el yapımı demir bacaklar ve 2 adet balta / 32x56x95cm / Extramücadele / *Carl Schmitt

“Sovereign is He Who Decides on the Exception”

*Bunch of dices that are positioned with side of '6' as in fitted into brass wire, 2 wooden muzzles, 1 wooden stick that was being used by the turkish police in the 70's, 1 pipe, 2 large iron forks, handmade iron legs and 2 axes / 32x56x95cm / Extrastruggle / *Carl Schmitt*

Nazım Dikbaş

2

3

4

5

6

7

PARMAK UÇLARIMI, GÖZ-
LERİMİ HİSSEDİYOR, DÜŞÜN-
CELERİMİ DUYABİLİYORDUM...

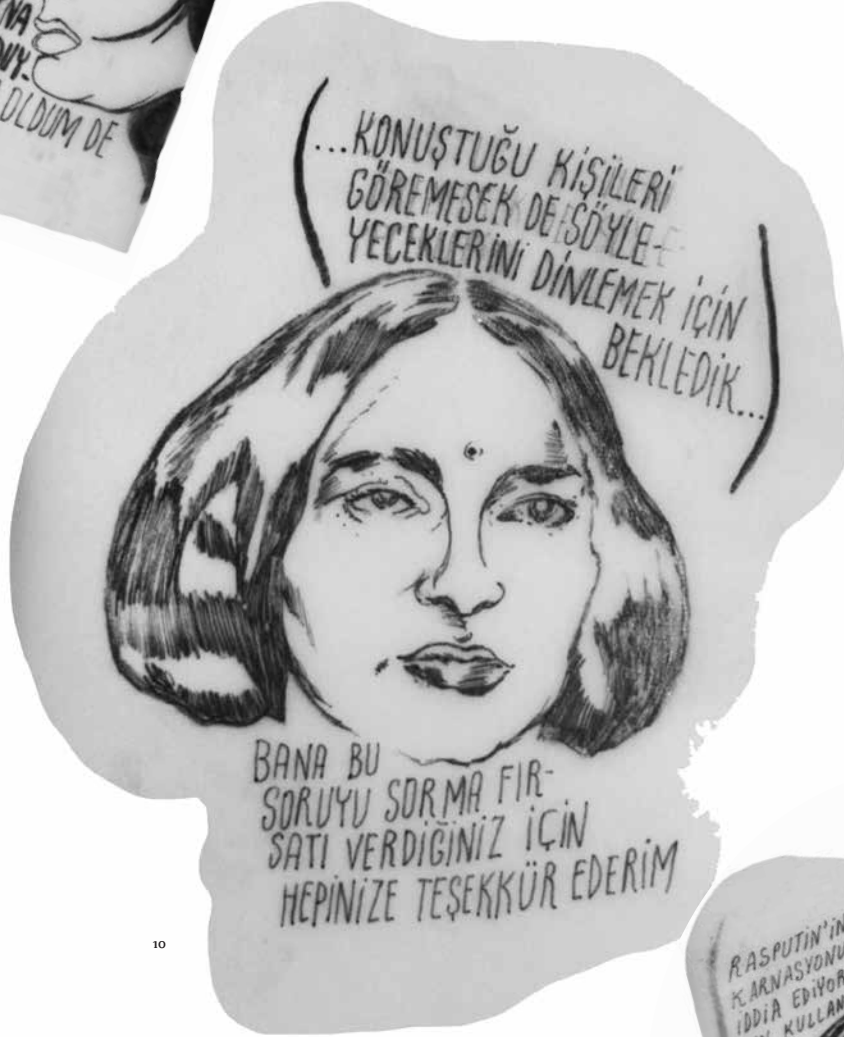

"HERKESİN KEN-
DİNİ NE KADAR,
AKILLI BİLDİĞİNİ
FARK ETTİKÇE
BUNALIMIM
DERİNLEŞİYORDU."

"BANA ÇIK DİYOR,
SEN ÇIK BAKALIM ÖNCE!"

9

10

11

1 Everyone isn't capable of making mistakes
2 Let's see if you can recognize me now.
3 Does this, too, have something to do with East&West, or does it always only happen to me
4 I think it's too late now to ask that question
5 I wish I could keep moving away from you
6 I still haven't managed to figure out why details matter
7 The denial of aging has always been a strong aspect of our theory
8 *...I could feel my finger tips, my eyes, hear my thoughts
* "The more I realized how clever people thought they were, the deeper my depression got"
* "How dare you tell me to get out, you get out first!"
9 Let me know if you are convinced
10 * (...although we couldn't see who she was addressing, we waited so we could listen to what she had to say...)
* I would like to thank you all for giving me this opportunity to address you
11 * (He thought he was Rasputin reincarnated, but he couldn't stand the use of that word)
*...I brought the best solution to the toughest problem, and you lot are still...
"Herkes Hata Yapamaz"
11'li seri / aydınlar üzerine mürekkep / 2016 / Nazım H. R. Dikbaş
"Everyone Isn't Capable of Making Mistakes"
A series of 11 works / ink on Eidinger paper / 2016 / Nazım H. R. Dikbaş

12
"Herkesin Tepkisi Farklı Oluyordu"
Kağıt üzerine mürekkep / 2016 / Nazım H. R. Dikbaş
"Everyone Reacted in a Different Way"
Ink on paper / 2016 / Nazım H. R. Dikbaş

**...imgelerin dolaşımı, tıpkı hapishane
şairlerinin yayılması gibi, esas bağlamından
sürekli koparak, çoğalarak yeni
bağlamlar üretecektir...**

...the circulation of these images,
just like the dissemination of prison poems,
will constantly be broken away
from its original context, and multiply
to produce new contexts...

Burcu Pelvanoğlu

Extramücadele ve..

Burcu Pelvanoğlu } Doç. Dr. (Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi Sanat Tarihi Bölümü)

Extramücadele'nin web sitesinde yer alan izahatında kendini şöyle tanımladığını görürüz: *“Extramücadele sürekli ödünç olarak rüya yurtdünü arar. Bu arayış, kavramsal bir temel oluşturmak isteğinden çok, düşüncenin rüyasıdır. Aynen bir elma resmi ile bir elma yazısının ancak rüyada aynı şey oldukları gibi. Ya da İstanbul'a gelen bir yabancınn karşılaştığı İstanbul tabelası ile gerçek İstanbulun birbirlerinden çok farklı şeyler olmalarına rağmen, aynı şey de oldukları gibi. Extramücadele, birbiri ile ilgisi olmayan şeylerin ilişkisidir. ‘Düşünüyorum’ durumundan, ‘düşünüliüyor’ durumuna geçme isteğidir. Extramücadele fotoğraf, şekil, işaret ve yazının bitmeyen kavgasıdır. Farklı dünyalardan koparılmış bu dörtlü arasında sürekli bir geçiş, birbirlerine kaçış vardır. Her biri, diğerinin hayaletidir. Dünya ve öbür dünya ve öbür öbür dünya gibi... Extramücadele, farklılardan bir vücut yapar. Birbirlerinin hayaleti olan parçalardan bir bütün, bir Frankenştayn yapar.”*

Extramücadele'nin oluşum yılı, 1997'dir. Bu oluşum öncesinde, 1990'ların mizah dergilerinde işleri yayımlanır ve Extramücadele'yi oluşturması sonrasında da *Hafriyat Grubu*'na yakın olur. Bu süreci, *“İlk mektep ailem, ikinci mektep, 90'ların güzelim, haftalık mizah dergisi Deli ve son mektebim, mahalli olanla tanıştığım, mucizelerle dolu Hafriyat sanat grubu”* olarak tanımlar. 2001'de İstanbul Tünel Nur Apartmanı'nda Hafriyat ile *“Hain Geceler”* adlı sergiye ve Karşı Sanat'taki *“Yurttan Sesler”* sergisine katılan Extramücadele, 2003 yılında Karşı Sanat Çalışmaları'ndaki *“Aileye Mahsustur”* sergisinde *“Türban Şoray”*ı şöyle sunar: *“Ben Türban Şoray. Aileye Mahsustur sergisine birbirinden mutaassıp tual üzerine yağlıboya resimlerimle katılıyorum. Bu siyah resimlerin tarihi 2003. Aslında bi karikatür kahramanı olmak istiyordum. Ama şartlar sergiye katılmam doğrultusunda gelişince hayır diyemedim ben de.”*

Extramücadele, 2010 yılında Galeri NON'da ilk kişisel sergisini açar: *“Bunu Ben Yapmadım, Siz Yaptınız.”* Hayali müşteriler için hayali üretimler yapan Extramücadele, aslında ürettikleriyle toplumun farklı kesimlerinden insanların taleplerini dile getirir. Bu sergisi kapsamında kendisiyle yapılan bir söyleşide üniversiteye alınmayan türbanlı kızın da, Kürtçe konuşması hoş karşılanmayan adamın da, Avrupalılaştırma hareketine karşı çıkan İslamcının da,

İslamcının karşı devrim arzusundan rahatsız olan ordunun ve sol aydının da hayali isteklerine uygun işler tasarladığı hayali müşterileri olduğunu belirten Extramücadele, bakış açısını şöyle açıklar: *“Biliyor musunuz ki kâbus gördüğü sırada ölen kişinin kâbusu ölümden sonra, kişiden bağımsız olarak devam eder. İşte bu yüzden ortak kâbusumuzu fotoğraflıyorum elimdeki bana özel tek adet üretilmiş ve sosyolojik kareler çekebilen türk malı fotoğraf makinemle. Ortak hayallerimiz üzerine düşünüyorum. Sanatımda BEN yoktur, sadece BİZ.”*

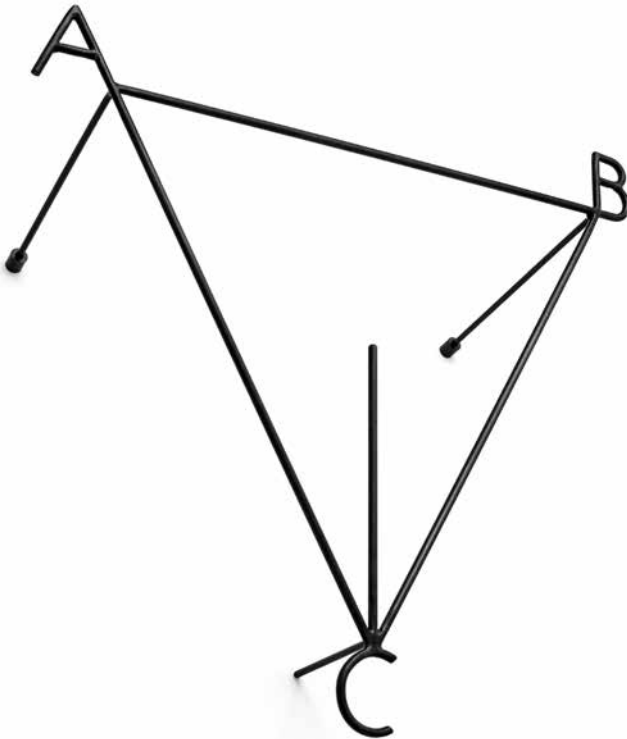
Açıkça belirtmek gerekir ki, Extramücadele genelde her tür iktidara, her tür devlete ve bu yapıları oluşturan arızalı söylemlere karşı çıkarak Foucault'cu bir söylem geliştirir. Özelde ise, ülkenin tarihi ile gündemine dair anlatılar, söylemler, semboller ve önyargılara müdahale eder. Extramücadele'nin bu müdahaleleri, Althusserci anlamda DİA'ların (Devletin İdeolojik Aygıtları) ters yüz edilmesi gibi görülebilir. Bunu açıklayabilmek için önce Althusserci ideoloji tanımını deşmek gerekir. Marx ve Engels'in *Sanat ve Edebiyat Üzerine* adlı kitabında, insanların bilinçlerini belirleyen şeyin onların toplumsal varlıkları olduğu belirtilir. İnsan aklı, insanın içinde bulunduğu tarihsel şartları algılamasına karşı bir sınır koyar. Bir başka deyişle insan, kendi durumunu ancak o andaki görüş imkânlarının sınırları içinde değerlendirebilir. Bu anlamda Hegel'in *“Weltanschauung”*u, yani dünya görüşüyle Marx'ın *“ideoloji”* kavramı arasında bir paralellikten söz etmek mümkündür.

İdeoloji, bir toplumsal formasyonun üç ana düzeyinden biridir. (Diğer ikisi ekonomi ve politikadır.) Louis Althusser'e göre, bir toplumsal formasyonda insanlar kendilerini önceden belirlenmiş ilişkiler içinde bulurlar. İdeoloji de, toplumsal ilişkilerin taşıyıcısı olan bireyleri, bu ilişkilerin öznesi haline getirir. Althusser, Marksist devlet teorisinde yer alan *“devlet, devletin baskı aygıtıdır”* görüşünden yola çıkarak *“devletin ideolojik aygıtları”* (DİA) kavramını ortaya atar. Althusser'in temellendirmesinde, Aile DİA'sı, Hukuk DİA'sı, Dini DİA, Siyasal DİA gibi alt başlıklardan birini de Kültürel DİA oluşturmaktadır. Althusser'in DİA'sı, Marx'ın *“devletin baskı aygıtları”*ndan, baskı aygıtlarında olduğu gibi zor kullanarak değil; ideolojiyi kullanarak işlemeyle ayrılmaktadır.

Extrastruggle and...

Burcu Pelvanoğlu } Associate Professor (Mimar Sinan Fine Arts University Department of Art History)

This is how Extrastruggle defines itself on its web site: *"Borrowing continuously, Extrastruggle seeks its dreamland. This search is the dream of thought rather than a will to form a conceptual base. Just like the picture of an apple and the script of an apple being the same thing only in dreams. Or the real Istanbul being very different from and at the same time identical with the Istanbul road sign welcoming a stranger. Extrastruggle is the relationship of things which have nothing to do with each other. It's the will to shift from the 'I think' mode to the mode of 'It is being thought'. Extrastruggle is the never-ending struggle between photograph, form, sign and script. Torn off from different worlds, there is a continuous transition and escape among this quartet. Each is a ghost of the other. Just like the world, the other world and the other other world... Extrastruggle forges a single body from different items. It creates a whole, a Frankenstein, from pieces which are ghosts of each other."*

"Abdest Bayan Ceza"
Demir / 32x75x78cm / 2016 / Extramücadele
"Ablution Lady Punishment"
Iron / 32x75x78cm / 2016 / Extrastruggle

Extrastruggle was established in 1997. Before this, it published works in the humour magazines of the 1990s, and was close to the *Hafriyat* group. Extrastruggle describes this period with the words, *"My first school was my family, my second school was that beautiful weekly humour magazine of the 90s, Deli, and my last school was Hafriyat, the art group full of miracles, which introduced me to the concept of the local"*. In 2001, Extrastruggle took part in the *"Hain Geceler/Treacherous Nights"* exhibition of *Hafriyat*, which was held at the Nur Apartment Block in the Tünel district of Istanbul, and the *"Yurttan Sesler/Voices from the Homeland"* exhibition held at Karşı Sanat Çalışmaları. In 2003, at the *"Aileye Mahsustur/Families Only"* exhibition held at Karşı Sanat Çalışmaları, this is how it presented *"Türban Şoray"*: *"I am Türban Şoray. I take part in the Families Only exhibition with a number of oil-on-canvas paintings. Each one is more modest than the previous one. The date of these black paintings is 2003. I actually wanted to become a cartoon hero. But when this opportunity for an art exhibition came up, I couldn't say no."*

In 2010, Extrastruggle held its first solo exhibition at NON: *"I Didn't Do This, You Did"*. Producing imaginary work for imaginary customers, Extrastruggle in fact gave a voice, through its works, to the demands of people from different social sections. In an interview held on the occasion of this exhibition, Extrastruggle stated that the girl wearing a headscarf who is not admitted to university, the man who is frowned upon for speaking Kurdish in public, the Islamist who is opposed to Europeanisation, the army and leftist intellectual discomfited by the Islamists' desire for counterrevolution were all its imaginary clients, and that it tried to design works accommodating their imaginary desires, explaining its viewpoint thus: *"Did you know that if you die while having a nightmare, the nightmare will continue even after you die. This is why I use my Made-in-Turkey camera, - custom-designed only for me and able to take sociological shots - to take photographs of our shared nightmare. I think about our common dreams. There is no I in my art, only WE."*

One must clearly state that, Extrastruggle opposes all types of power, all forms of State and the distorted discourses that form such structures, and

Extramücadele ve... } Burcu Pelvanoğlu

Althusser'in DİA'sı, Gramsci'nin "hegemonya" kavramıyla da örtüşür. Althusser'e göre, özel kurumlar da tıpkı devletin ideolojik aygıtları gibi işleyebilmektedir. Aynı şekilde Gramsci de hegemonyayı, devlet ile ekonomi arasındaki bütün aracı kurumları kastettiği "sivil toplum" alanıyla ilişkilendirir; yani Durkheim'in ikincil yapılarıyla. Sivil toplum alanı, bireyleri egemen iktidara baskıdan çok rıza ile bağlayan hegemonik aygıtlar olarak görülür. Dolayısıyla sivil toplum, devletten özerk olması gerekirken devletin resmi ideolojisini yeniden üretme mekanizması olarak işler. Devletin resmi ideolojisini yeniden üretme, Gramsci'nin organik aydınları eliyle gerçekleşmektedir. Organik aydın, oluşmakta olan bir toplumsal sınıfın ürünüdür ve söz konusu sınıfta kültürel, siyasal ve ekonomik alanlarda homojen bir özbilinç kazandırmakla yükümlüdür. Organik aydının görevi, ortak bilinçten kültürel-toplumsal bir birlik yaratmak, kuram ile ideoloji arasındaki bağları sağlamlaştırmaktır.

İşte Extramücadele'nin üretimini özelliği de burada devreye girer. Extramücadele'nin, tüm mücadelesi, devletten özerk olması gerekirken, onun resmi ideolojisini yeniden üreten mekanizmaları deşifre etmek üzerine kuruludur denebilir. Bu deşifre etme işlemini de, Gramsci'nin organik aydınlarının tavrıyla yapar ancak bir farkla: Organik aydın, ortak bilinçten toplumsal ve kültürel bir birlik yaratmayı, kuram ile ideoloji arasındaki bağları sıkılaştırmayı hedeflerken Extramücadele, ortak bilince dayatılan her türlü ideolojiyi aynı tavırla tersine çevirir, ifşa eder ve misyonunu bozar.

Extramücadele'den İnteramücadele'ye...

Extramücadele, 2013 yılında web sitesinde İnteramücadele imzalı yeni bir izahat yayımlar: "(...) Fakat sonra, eşya ve zaman ile münasebetimi kesemediğimde üzümlere anladım: İnsanın insan tarafından idaresi esasına dayanan her türlü devlet, adaletsizlik, haksızlık ve zulümle son bulacak. Öyleyse cesurca iddia etmeli ki; devletsiz, kanunsuz, her insanın kendi başına buyruk yaşayacağı bir düzen asıl olmalı. Ancak şunu da eklemeliyim, kabul ediyorum ki gerçek, mutlak hakikat bilinemez. Ne yazık ki insan denen

"Bozuk Kitap"
Oto boyasıyla boyanmış demir / 28x28x36cm / 2016 / Extramücadele
"Distorted Book"
Iron bar painted with car paint / 28x28x36cm / 2016 / Extrastruggle

mahlûk, tam bilgiyi elde edecek teşekküle sahip değil. Belki de mücadele dışarıda değil (extra/exterior/extérieur) içeride (intra/interior/intérieur) yapılmalı."

Bu yeni izahat sonrasında, 2014 yılında Galeri NON'da "Gökyüzünde Tanrı Yok Sadece Kuşlar Var" isimli ikinci kişisel sergisini açan Extramücadele, meselesinin yine devlet ve otorite olduğunu ancak mücadelenin extra'dan intra'ya geçmesi gerektiğini belirterek üretimine daha özel, intime bir çizgi de ekler. Nilüfer Şaşmazer ile yaptığı söyleşisinde, serginin ismine İncil'deki "Kalbi sadelikle, gözü bilgeliikle günahattan kurtulan, Tanrı'nın hem güvercini hem yılanı olur" ifadesinden hareket ederek karar verdiğini belirten Extramücadele, İnteramücadele'ye geçişini Ponge, Sartre ve Jung'tan alıntılarla şöyle açıklar: "Paranoyak (intramücadele), egosundan onu rahatsız eden duygulanımları atarken, nevrotik (extramücadele), dış dünyayı kendi içine çeker, yutar ve dış dünyayı kendi bilinçdışı fantazilerinin nesnesi

Extrastruggle and... } Burcu Pelvanoğlu

"Smiling Allah"
 Gül dalları ve pirinç dirsekler / yaklaşık 4x100x130cm / 2016 / Extramücadele
"Smiling Allah"
 Rose branches and brass elbow fittings / approx. 4x100x130cm / 2016 / Extrastruggle

develops a Foucauldian discourse. More specifically, Extrastruggle carries out interventions against narratives, discourses, symbols and prejudices regarding the history and contemporary agenda of the country. Such interventions by Extrastruggle could be interpreted as acts aiming to turn inside out ideological State apparatuses (ISA) in the Althusserian sense. In order to explain this, one must first explore the Althusserian definition of ideology. Marx and Engels, in their work titled *On Literature and Art*, explain that it is the social existence of people that determines their consciousness. The human mind imposes a boundary on its own perception of the historical conditions it finds itself in. In other words, a human being can assess its position only within

the boundaries of its means of vision. In this sense, it is possible to draw parallels between Hegel's *Weltanschauung*, or worldview, and Marx's concept of *ideology*.

Ideology is one of the three levels that lead to social formation. (The other two being economy and politics.) According to Louis Althusser, people find themselves within a predetermined network of relations in any social formation. Ideology, then, transforms individuals, who are bearers of social relationships, into the subject of such relationships. Althusser, departing from the Marxist theory of State that claims, "the State is its own repressive State apparatus [RSA]", proposes the concept of the

“Geçen Sene Bazı Günler Boş Geçti-II”
33 adet deri kadın ayakkabısı ve bir ahşap cop /
yaklaşık 12x150x350cm / 2016 / Extramücadele
--> *2015'te Türkiye'de şiddetten ölen kadın sayısı 289 /
kaynak: <http://www.anitsayac.com/?year=2015>
“Some Days Were Missing Last Year-II”
33 leather women's shoes and one wooden police baton
/ approx. 12x150x350 cm / 2016 / Extrastuggle
--> *The number of women exposed to violence and
murdered in Turkey in 2015; 289 / source: <http://www.anitsayac.com/?year=2015>

“İtaat ve İnşaat -II”

Demir kaide üzerinde çıkma çam tahtalardan rükû
pozisyonunda adam ve demir vinç / 25x172x173cm /
2016 / Extramücadele

“Obedience and Construction -II”

A man made of pine woods standing in the
rükû position and iron crane on iron pedestal /
25x172x173cm / 2016 / Extrastruggle

Extrastruggle and... } Burcu Pelvanoğlu

“ideological State apparatus [ISA]”. In Althusser’s grounding, among subheadings such as Family ISAs, Legal ISAs, Religious ISAs and Political ISAs, there are also Cultural ISAs. Althusser’s ISA is different from Marx’s repressive State apparatus [RSA] in that it carries out repression not by force but by using ideology.

Althusser’s ISA also overlaps with Gramsci’s concept of hegemony. According to Althusser, private institutions can also operate in precisely the same manner as ideological State apparatuses. In the same manner, Gramsci, too, relates hegemony to the field of “civil society”, a concept with which he implies all the intermediary institutions between State and economy; or in other words, with the secondary structures of Durkheim. The field of civil society, is seen as the field of hegemonic apparatuses that connect individuals to the ruling power with consent rather than repression. Therefore civil society, while it should be autonomous from the State, operates as a mechanism of reproduction for the official ideology of the State. Gramsci’s organic intellectuals are charged with the reproduction of the official ideology of the State. The organic intellectual is the product of an emerging social class, and is responsible of assigning a homogeneous self-consciousness in its own class in the cultural, political and economic fields. In other words, the task of the organic intellectual is to create cultural-social unity on the basis of this common self-consciousness, and to consolidate ties between theory and ideology.

This is where the unique quality of Extrastruggle’s production comes into play. Extrastruggle deciphers those mechanisms that, while they should carry out their entire struggle autonomously in respect to the State, reproduce its official ideology. He carries out this act of deciphering with the attitude of Gramsci’s organic intellectuals, albeit with one difference: While the organic intellectual aims to create a social and cultural unity out of common consciousness, and to tighten ties between theory and ideology, Extrastruggle inverts all types of ideology imposed upon collective consciousness with the same stance, exposes them, and distorts their mission.

From Extrastruggle to Intrastruggle...

In 2013, Extrastruggle published a new statement on its website, this time signed Intrastruggle: “(...) But then, when I failed to cut my ties with materiality and restricted time, I sadly understood: Any type of government based on the rule of human beings by human beings is bound to end in injustice, inequity and oppression. So it is necessary to bravely propose that the basis for life should be a type of order with no state, with no law, an order in which every human being lives independently and autonomously. However, I must also add that I accept the fact that reality, absolute truth, is unknowable. Unfortunately, the creature known as the human being is not equipped with the formation required to acquire absolute knowledge. It is perhaps necessary to carry out the struggle not outside (extra / exterior / extérieur) but inside (intra / interior / intérieur).”

Following this new statement, in 2014, Extrastruggle held its second solo exhibition at NON with the title, “*There Is No God in the Sky Only Birds*” and explained that his focus was still the State and authority, but that the struggle had to undergo a change from extra to intra, thus adding a more private, intimate vein to his production. In an interview with Nilüfer Şaşmaz, Extrastruggle states that it decided on the exhibition title by departing from the words in the Bible, “*Those who are free of sin, with their heart full of simplicity and their eyes with wisdom, shall become God’s pigeon and the snake,*” and explained the transition from Extrastruggle to Intrastruggle via quotes from Ponge, Sartre and Jung: “*The paranoid (intrastruggle) excludes the emotions that bother him from his ego, whereas the neurotic (extrastruggle) inhales the outer world, swallows it and transforms the outer world into the object of its unconscious fantasies. Intrastruggle reflects; Extrastruggle internalizes. Intrastruggle’s reflection is a process of solidification; Extrastruggle’s internalization is a process of dilution, softening, smoothing.*”

These statements by Extrastruggle reveal a transitivity between extra and intra, and point towards a hybrid production and formations. This transitivity also reminds us of inter-contextual transitivity. Affects form not only the foundation of intellectual and critical faculties but also their full content, and

Extramücadele ve... } Burcu Pelvanoğlu

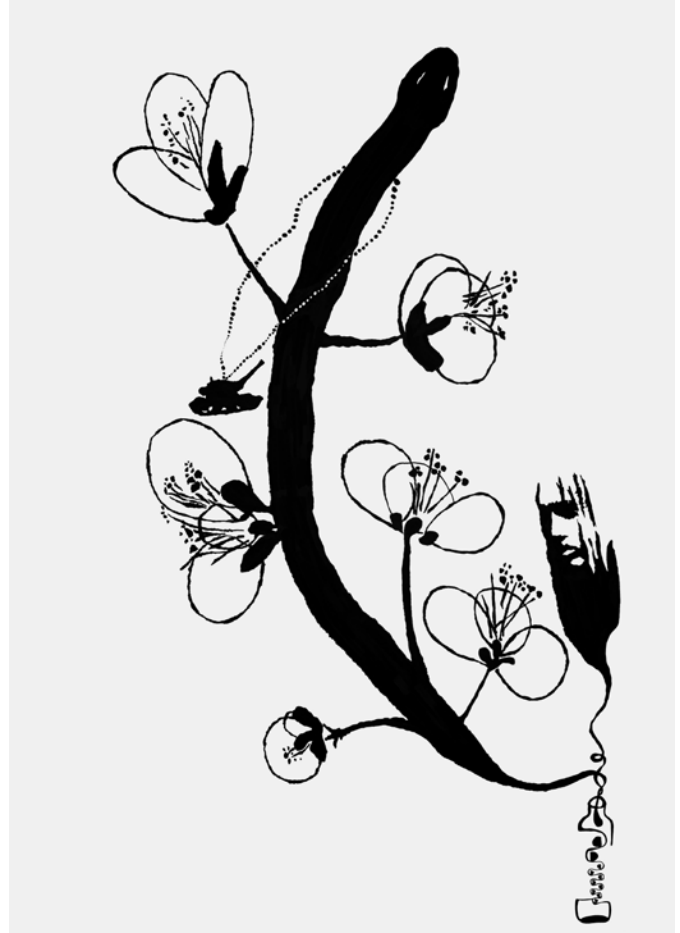
haline getirir. İnamücadele yansıtırken, Extramücadele içselleştirir. İnamücadele'nin yansıtması bir sertleşme, katılma süreciyken, Extramücadele'nin içselleştirmesi bir sulandırma, yumuşatma, hafifleştirme sürecidir."

Extramücadele'nin bu açıklamaları, extra ve intra arasında bir geçişlilik olduğunu gösterir ve melez bir üretime, melez oluşumlara işaret eder. Bu geçişlilik, bir anlamda bağlamlar arası geçişliliği de akla getirir. Duygulanımların düşünsel ve eleştirel yetilerin salt temelini değil, doğrudan malzemesini de oluşturması söz konusudur ve Extramücadele'nin melezleşen malzemeleri var oldukları bağlamı tekrar üretir. Melez bir malzemenin bağlamı sınırlandırılrsa bile, imgenin dolaşımı kaçınılmaz olarak bunun dışına çıkar. İmge, mutlaka yeni bağlamlara yerleşir ama bununla birlikte tam da bu yerleşme sayesinde yeni bağlamların sınırlandırılıp biçimlendirildiği yeni sürecin bir parçası haline gelir ve bu noktada yeni bağlamlar yaratır. Bir başka deyişle, bu imgelerin dolaşımı, tıpkı hapisane şiirlerinin yayılması gibi, esas bağlamından sürekli koparak, çoğalarak yeni bağlamlar üretecektir.

*"Amı Olanın İmanı Olmaz" ve
"Ben Sadece Bana Söylenenini Yaptım"*

"Amı Olanın İmanı Olmaz", Extramücadele'nin "Ben Sadece Bana Söylenenini Yaptım" sergisine eşlik eden kitabın adı. Kitabın da serginin de odak noktası kadın, daha doğrusu son on yılda giderek artan kadına yönelik şiddet. Şiddetin günbegün arttığı bir coğrafyada, kadının bu şiddetin odağına gelmesinin kuşkusuz bir tarihi bulunuyor.

Unutmamak gerekir ki, Osmanlı'da Batılılaşma döneminde, kadının süregelen koşulları modernleşmenin gereksinimlerine yanıt veremediğinden, modernleşmenin ana damarlarından birini kadın algısının değişimi oluşturmuştur. Ancak bu değişim yetmeyecektir, zira modernleşmenin bazı paradigmaları mevcuttur ve modernleşme sürecindeki bir toplumun da bu paradigmaları inşa etmesi gerekir. Bildiğimiz gibi modernlik, öncelikle burjuvalaşma ile ilişkilidir. Modernleşmenin iktisadi yanı Kapitalizm'le ve burjuvalaşma ile ilişkiliyken, diğer paradigması olan sosyal paradigma toplum düşüncesine karşılık gelir ki, burada cemaatten

"Boktan Bir Devlet Rüyası"

Kağıt üzerine akrilik / 100x140cm / 2014 / Extramücadele
"A Shitty Dream of the State"
Acrylic on paper / 100x140cm / 2014 / Extrastruggle

(gelenekselden) topluma (moderne) dönüşümün gerçekleşmesi gerekir. Geleneksel toplumlarda verilmiş olan hazır bir bilgi birikimi vardır ve bu bilgi, kuşaklar boyunca, herhangi bir biçimde eleştirilip sorgulanmadan, olduğu gibi aktarılır. Bu nedenle geleneksel toplumlarda eleştirel düşünce değil; dogmatik düşünce hâkimdir. Modernleşme ile sivil toplum arasında da birebir ilişki bulunur. Politik toplum, elinde yönetim erkini toplayan ve örgütleyendir; yani devlettir. Sivil toplumun tarihi, Avrupa'nın tarihine eklemlendiğinde, Avrupa'da sivil toplumun, dolayısıyla da modernleşmenin tarihinin 13. yüzyıla dek uzandığı görülür. 13. yüzyılda özellikle

Extrastruggle and... } Burcu Pelvanoğlu

the hybridizing materials of Extrastruggle reproduce the context they exist within. Even if the context of hybrid material is restricted, the circulation of the image inevitably transcends these borders. The image definitely settles in new contexts, yet in addition to this, and precisely because of this new settlement, becomes part of a new process in which new contexts are restricted and shaped, and at this point, creates new contexts. In other words, the circulation of these images, just like the dissemination of prison poems, will constantly be broken away from its original context, and multiply to produce new contexts.

*“One Who Has a Cunt Has No Faith” and
“I Only Did What I Was Told to Do”*

“One Who Has a Cunt Has No Faith” is the title of the book that accompanies Extrastruggle’s exhibition, *“I Only Did What I Was Told to Do”*. Woman is the focus of both the book and the exhibition, or rather, the violence targeting women which has gradually increased in the past ten years. In a country where violence constantly increases, there is no doubt a history to how woman ended up in the centre of this violence.

One must not forget that during the Westernization period of the Ottoman Empire, since the continuing conditions of women did not meet the needs of modernization, one of the main veins of modernization was the change in the perception of women. However, this change did not prove adequate, because modernization features a certain number of paradigms and a society undergoing a process of modernization must construct these paradigms. As we know, modernity is first and foremost linked to the emergence of the bourgeoisie. While the economic aspect of modernization is linked to Capitalism and the emergence of the bourgeoisie, its other paradigm, the social paradigm, corresponds to the idea of society, and here, a transformation from a (traditional) community to a (modern) society must take place. In traditional societies, there is a readily-presented reservoir of knowledge, and this knowledge, through generations, is transmitted as it is, without facing any criticism or questioning. This is why not critical thought but dogmatic thought is dominant in

traditional societies. There is an exact correspondence between modernization and the emergence of civil society. Political society is a structure that holds the power to govern, and that which organizes it, in other words, the State. When articulated to the history of Europe, the history of civil society, and thus the history of modernization, goes as far back as the 13th century. In the 13th century, especially the bourgeoisie of commerce became increasingly autonomous from the State and took over city administrations. This autonomization is the beginning of the differentiation of city administration, and civil society in the West. In order to historically define civil society, an autonomous local administration must emerge as a first condition. Civil society, according to Durkheim, form “secondary structures” or “intermediary structures”. Civil society is the intermediary structure between political society and the individual, or citizen. While it is possible to speak of the power of political society or its impact on citizens, a further power emerges with the intervention of civil society. The problematic matter here is whether such an “intermediary structure” emerged during the modernization process in Turkey. Although *tekkes* [religious lodge that grew to incorporate additional institutions] have been proposed as intermediary structures in Ottoman society, because of the relationship between becoming civil and becoming secular, sect structures like *tekkes* cannot meet this criterion. In traditional societies, where one cannot speak of a division between the religious and the secular, a structure dominated by the religious, especially in the fields of law and education, prevails. The secularization of the legal and educational systems is a criterion of political modernization, and it is possible to observe this especially in the modernization of the post-Republican period. Since *Tanzimat* [‘Reorganization,’ 1839] Turkey carried out modernization in the public sphere; however, this change found no reflection in the private sphere, and a failure to construct the paradigms of modernization in the public sphere became apparent. Modernization in Ottoman society is different than modernization in the Western sense since it involves an approach based on “transfer”. Crises experienced during modernization are related to the lack of a certain historical and social development period concerning modernization.

Extramücadele ve... } Burcu Pelvanoğlu

ticaret burjuvazisi, devletten özerkleşerek kent yönetimlerine el koymuştur. Bu özerkleşme, kent yönetiminin farklılaşmasını ve Batı'da sivil toplumun başlangıcını oluşturmaktadır. Sivil toplumun tarihsel olarak tanımlanabilmesi için her şeyden önce özerk yerel yönetimin gerçekleşmesi gerekir. Sivil toplumlar, Durkheim'a göre, "ikincil yapı" ya da "ara yapılar" oluştururlar. Sivil toplum, politik toplum ile birey ya da yurttaş arasındaki ara yapıdır. Politik toplumun erki ya da yurttaşlar üzerindeki etkisinden söz etmek mümkünken araya sivil toplumun girmesiyle bir başka erk daha ortaya çıkar. Problematik olan, Türkiye'de modernleşme sürecinde böyle bir "ara yapı"laşmanın olup olmadığıdır. Osmanlı'da ara yapılar olarak tekkeler önerildiyse de, sivilleşme ile sekülerleşme arasındaki ilişki nedeniyle tekkeler gibi tarikat yapıları bu kriteri karşılamaz. Dinsel-seküler ayırımından söz edilemeyen geleneksel toplumlarda başta hukuk ve eğitim olmak üzere dinsel olanın hâkim olduğu bir yapı söz konusudur.

Hukuk ve eğitimin sekülerleşmesi, siyasal anlamda modernleşmenin kriterlerinden biridir ve özellikle Cumhuriyet sonrası modernleşmede bunu görmek mümkündür. Tanzimat'tan bu yana Türkiye kamusal alanda modernleşmiş; bu durum özel alana yansımamış, özel alanda modernleşme paradigmaları inşa edilememiştir. Osmanlı toplumunda modernleşme, Batılı anlamdaki modernleşmeden

farklıdır çünkü burada söz konusu olan, "aktarma"cı bir tavidir. Modernleşme adı altında krizler yaşanması, modernleşmenin belli bir tarihsel ve toplumsal gelişme sürecinden geçmemiş olmasıyla ilişkilidir.

Modernleşmenin paradigmalarının inşa edilememesi, modern kadın tahayyülünü de bir sembol konumuna çekmiş ve zamanla kadın dinsel olan ile seküler olan arasındaki gerilimin baş aktörü olmuştur. *Amı Olanın İmanı Olmaz* isimli kitabı ve *Ben Sadece Bana Söyleneni Yaptım* sergisini bu bağlamda değerlendirmek gerekir. *Amı Olanın İmanı Olmaz* kitabında yer alan imgeleri kronolojik sırayla incelemek, kadının son 10-15 yılda algılanmış biçimine dair tüm şiddet anlamaya kâfidir. Kitap için seçilen imgelerin en erken tarihli, "Magnum" dur (2004). Ucu penis görünümündeki "Magnum" kadının tüm dünyada gördüğü ezeli-ehedi şiddete işaret eder: Sex objesi olmak. 2008 tarihli "Eller Yukarı", Ziya Gökalp'in minareleri süngü, kubbeleri miğfer olarak tasvir eden şiirini akla getirir. Osmanlı'nın istikrar ve çıkış yoluna ihtiyacı olduğunu düşünen Ziya Gökalp'e göre, tek ve ideal kurtuluş yolu, millî beraberliktir. Türk milliyetçiliğinin teorik formülasyonunu Durkheim sosyolojisinde

bulan Gökalp, önce millet sözcüğünü ırk, kavim, ümmet, halk sözcüklerinden ayırmakla işe başlar ve milleti ırkî, kavmî, iradî değil, insanca, dince, ahlakça aynı terbiyeyi almış insanlar topluluğu olarak tanımlar. Gökalp, burada Durkheim'ın "cemiyet"i yerine "millet"i

"Lilith"

Oto boyası ile boyanmış balta ve demirden yapılmış ayakkabı / 5x24x28cm / 2016 / Extramücadele

--> Tanrının erkeğin kadından üstün olduğunu söyleyen kanununu kabul etmeyen ve Adem'i terk eden Lilith, Adem'in itaatkar Havva'dan önceki ilk eşi ve kadınların özgürlük hareketinin sembolüdür.

"Lilith"

An axe painted with car paint and a shoe made of iron / 5x24x28 cm / 2016 / Extraruggle

--> Lilith refused God's law about Man being superior to Woman and left Adam. She is the first wife of Adam, before Eve, and the symbol of the women's liberation movement.

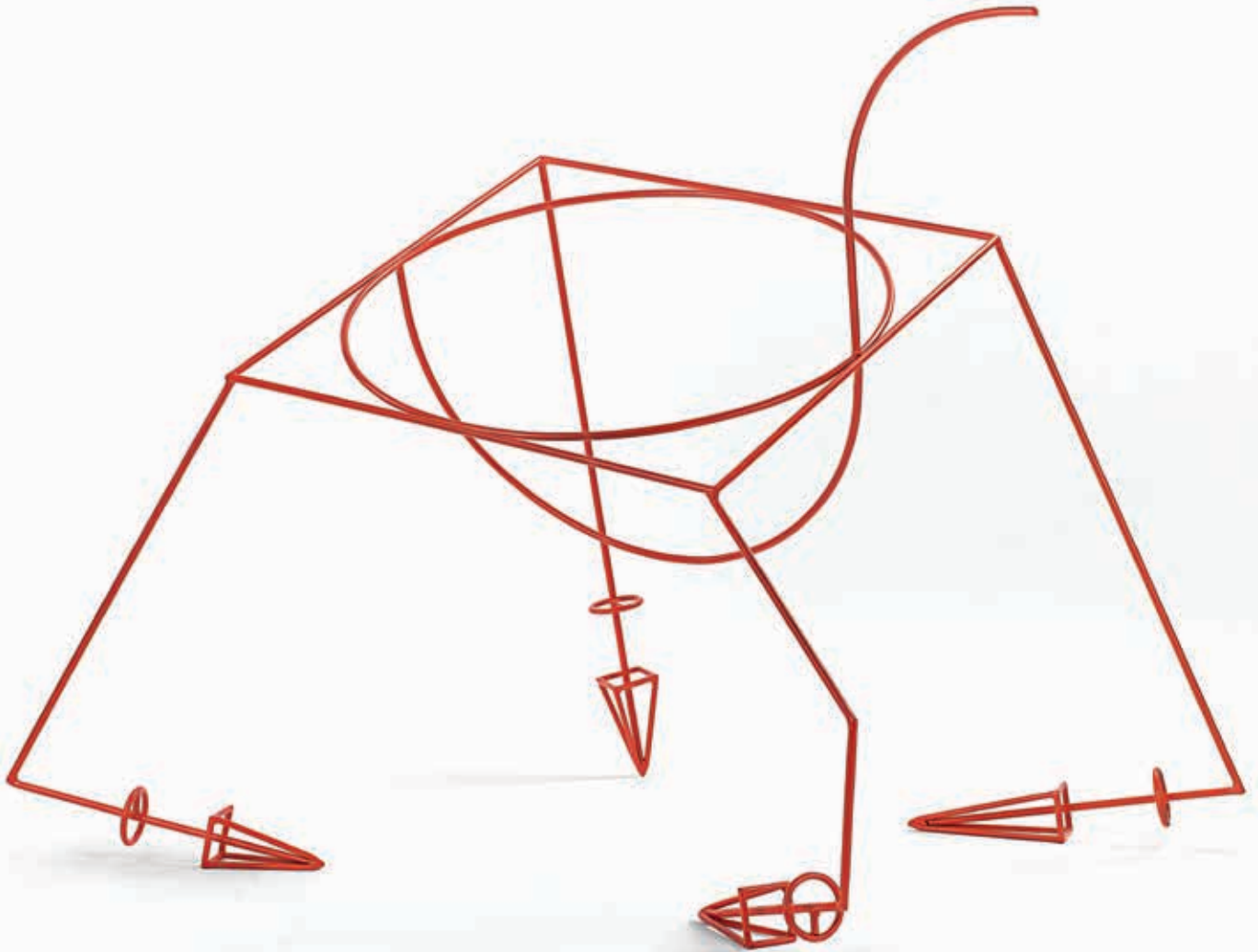
"Tökezleyen Ceylan"

Oto boyasıyla boyanmış demir / 105x120x154cm / 2016 / Extramücadele

"Stumbling Gazelle"

Iron bar painted with car paint / 105x120x154cm / 2016 / Extrastruggle

Fotoğraf / Photograph: Ahmet Tozar

Extramücadele ve... } Burcu Pelvanoğlu

yerleştirir. Durkheim, milleti modern insanın ait olduğu çeşitli zümrelerden biri olarak tarif ederken Gökalp, cemiyette bulduğu tüm ilahi vasıfları millete aktarır. Tanrı inancının yerini millet inancının aldığı bu sistemde milliyetçilik de adeta din gibi bir inanç sistemine dönüşür. Extramücadele'nin yine 2008 tarihli *"Türban Gücü No:1"*ı de din-milliyetçilik eksenini doğrultusunda değerlendirilebilir.

2010 tarihli *"Erkekler Tarafından Örtülmüş"*, 2012 tarihli *"Saçın Açık Kalmış Kızım"*, *"Am Sik Göt"* ve *"Baba ve Oğul"* adlı işlerinde Extramücadele, extra-sarkastik bir dil kullanır. *"Erkekler Tarafından Örtülmüş"*, kumsal görüntüsünü veren bir halı üzerine uzanmış bikinili bir kadının üzerine anayasa, lahmacun, viagra, silah gibi çoğu şiddeti çağrıştıran objeler örtülmüştür.

"Saçın Açık Kalmış Kızım", musluktan akan bir tutam saç gösteren, ziyadesiyle absürd bir görüntüdür ancak görüntünün bu toplumdaki karşılığı da absürdlüğü ile doğru orantılıdır. Muhtemelen okul yolundaki çocukların konuşma baloncuğuna dönüşen *"Am Sik Göt"*, zamanında konuşulamayan, tabu haline gelen cinselliğin ilerleyen zamanlarda şiddet ögesi olarak tekrar hortlayacağını habercisidir. *"Baba ve Oğul"* ise, tüm bu işleri birleştirip kuşaklar arası taşak yarışının göstergesi haline gelir.

Yukarıda Memed Erdener'in 2013 yılında Extramücadele'den İnteramücadele'ye geçişine dair izahatından bahsetmişim. 2012 tarihli iki iş, bu geçişin habercisi niteliğindedir: *"Kavgı Çıkacak"*

ve *"Dişi Tılsım"*. Extramücadele'nin mücadelesinin extra'dan intra'ya geçmesi gerektiğini belirtip üretimine daha özel, *intime* bir çizgi eklediği dönemin hemen öncesinde bu işlerin oluştuğunu görürüz. *"Kavgı Çıkacak"*, malzeme anlamında melez bir oluşuma işaret ederken *"Dişi Tılsım"*, Extramücadele'nin tanımıyla *intime* / özel yanı güçlü olan bir iş olarak karşımıza çıkar: *"Otoriterlik, despotluk veya baskı hissettiğiniz ortama bir kaç damla dökün, yayılan dişi ruh ortamı ferahlatacaktır. / Mucize yaratan bir kadının farklı ruh hallerindeyken alınmış çizleri."*

"Hakikat Bilinemez 33", bir kubbenin altında sıkışmış bir kadının maruz kalabileceği şiddete dair görsel kodlar sunarken *"Neden Trajedi Bize Zevk Verir"* bu şiddetin etkilerini/sonuçlarını akla getirir. Extramücadele'nin

"Devrim" ve *"Boktan Bir Devlet Rüyası"* (2014) ile *"Anne Milli Eğitim Kapıda Beynimizi Sikecekmiş"* (2015) adlı işlerinde devletin de bizzat erkek şiddetiyle özdeşleştiği görülür. Yine 2015 tarihli *"Bu Milleti Amına Koyacağız"*, *"Döl Yatağımızı Kurutacağım Bir Daha Piçler Bir Daha Doğurmayasınız Diye"* adlı çalışmalarında ise Extramücadele, iktidara ait dil ile iktidar çevresinin estetiğini birleştirir. İktidar çevresinin ünlü işadamı Mehmet

Cengiz'in *"Bu Milleti Amına Koyacağız"* sözü hat olarak yazılmış ve çintemani formları da aralara eklenmiştir. *"Egemen İstisna Durumunu Belirleyen Kişidir"*, *"Günah Kutsaldır"*, *"İradenin Baskısı ve Arzu"* ile *"Kendini Sevmeyen Şey"* Extramücadele'nin 2015 yılında ürettiği üç boyutlu çalışmalarıdır.

"Balayı Seti"

Terlik ve bıçak / 11x23x28cm / 2016 / Extramücadele

"Honeymoon Set"

Slippers and knife / 11x23x28cm / 2016 / Extrastuggle

Extrastruggle and... } Burcu Pelvanoğlu

The failure to construct the paradigms of modernization imposed a symbolic position on the imaginary of modern women and in time, woman became the lead actor of the tension between the religious and secular. This is the context within which we must assess the book titled *One Who Has a Cunt Has No Faith* and the exhibition titled *I Only Did What I Was Told To Do*. A chronological examination of the images in the book *One Who Has a Cunt Has No Faith* proves adequate to understand the entire spectrum of violence related to the perception of women in the last 10-15 years. The earliest image selected for the book is “Magnum” (2004). The work “Magnum” has a tip in the shape of a penis, and points towards the eternal violence women suffer across the world: Being a sex object. “Hands Up” dated 2008 recalls Ziya Gökalp’s renowned poem in which he defines mosque minarets as bayonets, and domes as shields. According to Ziya Gökalp, who believed that the Ottoman Empire needed stability and a way out from crisis, the only road to redemption was national unity. Gökalp discovered the theoretic formulation for Turkish nationalism in Durkheimian sociology. Gökalp began by distinguishing the term nation from a group other terms including race, tribe, *ummah* and people, and defines nation not on a racial, tribal or ideological basis, but as a group of people who have received the same religious and ethical training. Here, Gökalp replaces Durkheim’s concept of “community” with that of “nation”. While Durkheim defines nation as one of various groups modern human being belongs to, Gökalp transfers all divine qualities he finds in the notion of community to the notion of nation. Within this system where the belief in God has been replaced by a belief in the nation; nationalism, too, turns into a system of faith, like religion. Another work by Extrastruggle, dated 2008 and titled “Veil Power No:1” can be assessed along an axis of religion-nationalism.

In his works titled “Covered by Men” dated 2010, and “Your Hair’s Loose, Girl”, “Cunt Cock Ass” and “Father and Son” dated 2012, Extrastruggle adopts an extra-sarcastic discourse. In “Covered By Men”, a woman wearing a bikini reclines on a carpet made to look like a sand beach, and is covered with various elements of violence, including a copy of the Constitution, Viagra and a firearm.

“Your Hair’s Loose, Girl”, shows the viewer a flock of hair running from a tap, and although this is a highly absurd image, the corresponding image in society is equally absurd. The work “Cunt Cock Ass”, which in time, quite probably turns into a speech balloon of children on their way to school, speaks of how sexuality turned into a taboo will rise again in the future as an element of violence. “Father and Son”, on the other hand, combines all these works, and becomes a sign of a competition of manhood between generations.

I already mentioned above Memed Erdener’s transition, in 2013, from Extrastruggle to Intrastruggle. Two works dated 2012 herald this transition: “There Will Be a Fight” and “Female Spell”. These works emerge on the eve of a period when Extrastruggle states it is necessary for its struggle to change from extra to intra, and adds a more private, *intime* vein to its production. While “There Will Be A Fight” indicates a hybrid composition in terms of the materials it uses, “Female Spell” emerges, to paraphrase Extrastruggle, as a work with a strong *intime/private* aspect: “Sprinkle a few drops in places where you sense authoritarianism, despotism or oppression, the female spirit that emanates will refresh the air. /The urine of a life-changing, miraculous woman sampled during various moods.”

“Absolute Truth Is Unknowable 33” presents visual codes about the violence a woman trapped under a dome may suffer, while “Why Does Tragedy Give Pleasure” recalls the impact/consequences of such violence. In Extrastruggle’s works “Revolution” and “A Shitty Dream of the State” (2014) and “Mom, ‘National Education’ Is at the Door, It Says It’s Going to Screw Our Brains” (2015) we see the State being identified with male violence. In his works titled “We Will Fuck This Nation Over” and “I Will Drill Your Womb So You Cannot Bring More Bastards into the World”, also dated 2015, Extrastruggle combines the language of power with the aesthetics of the circle of political power. “We Will Fuck This Nation Over”, a sentence once spoken by businessman Mehmet Cengiz, famous for his close ties with government circles, is written in calligraphy, and *cintamani* forms have been added between the letters. “Sovereign Is He Who Decides on the Exception”, “Sin Is Sacred”, “Desire and the Pressure of Will” and “The Thing

Extramücadele ve... } Burcu Pelvanoğlu

Balta, tırmık, çatal, cezve gibi farklı malzemelerle sarkastik bir biçimde bir araya getirdiği formlarında Extramücadele cinsellik ve şiddeti yan yana gösterir.

“Ben Sadece Bana Söyleneni Yaptım” sergisinde Extramücadele’nin kadına yönelik şiddete odaklandığını yukarıda belirtmişim. Extramücadele, sergi için ürettiği işlerde, bu şiddetin kaynaklarını ve bu şiddetin giderek artar bir biçimde yaşandığı bu coğrafyanın durumunu birtakım metaforlara başvurarak gözler önüne seriyor. “İtaat ve İnşaat”, “Dünyanın Toplam Borcu Olan 230 Trilyon \$ Kutsal Bir Sayıdır” ve “Tökezleyen Ceylan” etrafımızı kuşatan değerler sisteminin bir özeti niteliğinde: İnşaat, para ve iman. “Abdest, Bayan, Ceza”, kadına şiddetin alfabesinin ilk üç harfini yine aynı değerler sistemi içerisinde görselleştiriyor ve bir anlamda kadına yönelik şiddetin ABC’sini oluşturuyor. Bu ABC’nin belirlendiği, kurallarının bulunduğu mekanizma ise “Bozuk Kitap”ın ta kendisi. Extramücadele, sergide kadını ayakkabı metaforu üzerinden hissettiriyor. 33 adet kadın ayakkabısından ve bir coptan oluşan “Geçen Sene Bazı Günler Boş Geçti” ile balta ve demirden yapılmış yüksek ökçeli bir ayakkabı olan “Lilith” bunlardan ikisi. İnşaat, para ve imanla çevrelenmiş olan bu dünyada tek bir hedef var. O da kadın: Kadına yönelik şiddetin kaynağını metnin başındaki modernleşme savına bağlayacak olursak, karşımıza şöyle bir durum çıkıyor: Modernleşmenin baş aktörü olması gereken kadın, modernleşmenin parametreleri sembol düzeyinde inşa edildiğinden dolayı kendi başına bir sembole dönüşmüştür. Modern toplum yapısının tam karşısında duran geleneksel ve seküler olmayan bir toplum yapısına dönüşme arzusunun iyiden iyiye kendini açığa çıkardığı bu dönemde kadın, şiddet yoluyla (cinsel, fiziksel, dinsel) ehlileştirilmeye çalışılır. Kadının ehlileşmesi, toplumun ehlileşmesi ile aynı ideolojik dürtüler yoluyla özdeşleştirilir.

Özetle, Extramücadele’nin işleri, her tür ideolojik angajmanın karşısında durur ve bu ideolojik kodları açığa çıkarır, deşifre eder ve bu angajmanı tersine çevirmeyi hedefler. İşleri yalın ve Rancière’ci anlamda temsili bir estetik sunar; bir metapolitika ortaya koyar. J. Rancière gibi ifade edersek, “Estetik deneyim ve estetik eğitim, sanatın formlarının siyasal özgürleşme davasına yardım vaat etmez. Estetik deneyime ve

eğitime özgü bir siyaset vaat eder. Bu siyaset, öznelere ulaşılmazlık buluşlarıyla yarattıkları formların karşısına kendi formlarını koyar. Bu siyaset, metapolitika olarak adlandırılır.” Extramücadele’nin üretimini temel kavramı da, metapolitika’dır.

•

1 Aileye Mahsustur (Sergi Kataloğu), Karşı Sanat Çalışmaları, İstanbul, 2003, s.41.

2 Pınar Öğünç, “35 milyon penis, 35 milyon vajina, tek bir kafa”, Radikal, 18 Eylül 2010.

3 Marx&Engels, Sanat ve Edebiyat Üzerine, Çev. Murat Belge, Birlikim Yayınları, İstanbul, 1980, s.8.

4 Louis Althusser, İdeoloji ve Devletin İdeolojik Aygıtları, Çev. Uşuf Alp, Mahmut Özışık, İletişim Yayınları, İstanbul, 2002, s.51.

5 Bu konuda ayrıntılı bilgi için bkz. Antonio G.R.A.M.S.C.I. “Culture and Ideological Hegemony”, Culture and Society, ed. Jeffrey C. Alexander, Steven Seidman, Cambridge University Press, USA, 1995, s. 47-54.

6 Terry Eagleton, İdeoloji, Çev. Muttalip Özcan, Ayrıntı Yayınları, İstanbul, 1996, s.164.

7 A.g.k., s.171-173.

8 <http://www.extramucadele.com/tr/makaleler/gundelik-tanri-ile-mistik-devletin-pesinde>

9 Judith Butler, Savaş Tertipleri Hangi Hayatların Yası Tutulur? adlı kitabında bu benzetmeyi savaş fotoğrafçılığı için kullanır. Judith Butler, Savaş Tertipleri Hangi Hayatların Yası Tutulur? Çev. Şeyda Öztürk, Yapı Kredi Yayınları, İstanbul, 2015, s.16-20.

10 Hilmi Yavuz, Burcu Pelvanoğlu, Batı Uygartığı Tarihine Teorik Bir Bakış, Aşına Kitaplar, Ankara, 2008, s.145-158.

11 Bkz. Ziya Gökalp, Türkleşmek, İslamlaşmak, Muasırlaşmak, 1918.

12 Jacques Rancière, Estetiğin Huzursuzluğu, Sanat Rejimi ve Politika, Çev. Aziz Ufuk Kılıç, İletişim Yayınları, Sanat Hayat Dizisi:24, İstanbul, 2012, s.23-47.

Extrastruggle and... } Burcu Pelvanoğlu

That Does Not Love Itself” are three-dimensional works Extrastruggle produced in 2015. In these sarcastically created forms using an axe, a rake, a fork and a coffee pot, Extrastruggle juxtaposes sexuality and violence.

I had already stated above that in the exhibition “*I Only Did What I Was Told to Do*” Extrastruggle focuses on violence against women. In the works he has produced for the exhibition, Extrastruggle exposes the sources of this violence, and by recourse to a number of metaphors, the circumstances in this land where this violence is experienced at a gradually increasing level. The works “*Obedience and Construction*”, “*230 Trillion \$, the Total Debt of the World, Is a Sacred Number*” and “*Stumbling Gazelle*” present a summary of the system of values surrounding us: Construction, money and religious faith. The work “*Ablution, Lady, Punishment*”, departing from the Turkish rendition of its title, visualizes the first three letters of violence against women once again within the same system of values, and in a sense, forms an ABC of violence against women. The mechanism which determines this ABC, and in which its rules are set, is the “*Distorted Book*” itself. In the exhibition, Extrastruggle evokes the presence of woman via the metaphor of the shoe. “*Some Days Were Missing Last Year*”, made of 33 women’s shoes and a police baton, and “*Lilith*”, a high-heeled single shoe made out of an axe and bars of iron, are two such works. There is only one target in this world surrounded by construction, money and faith; and that is woman. If we were to connect the source of violence against women to the hypothesis of modernization mentioned above, this is what we face: Woman, who should have been the lead actor of modernization, has become a symbol herself, since the parameters of modernization have been constructed on the level of symbols. During this period, when the desire for a transformation towards a traditional and non-secular social structure, i.e., the exact opposite of modern social structure, has become increasingly apparent, woman is sought to be tamed via (sexual, physical, religious) violence. The subjugation of woman is consubstantiated with the same ideological drives as the subjugation of society.

In brief, the works of Extrastruggle stand against all types of ideological engagement and reveal,

decipher such ideological codes in order to operate an inversion of such an engagement. Its works present a plain and, in the Rancièrian sense, a representative aesthetics, a metapolitics: “*What aesthetic education and experience do not promise is to support the cause of political emancipation with forms of art. Their politics is a politics peculiar to them, a politics which opposes its own forms to those constructed by the dissensual interventions of political subjects. Such a ‘politics’, then, actually ought to be called a metapolitics.*” The main concept of Extrastruggle’s production, then, is metapolitics.

•

1 *Aiteye Mahsustur/Families Only (Exhibition Catalogue)*, Karşı Sanat Çalışmaları, İstanbul, 2003, p.41.

2 Pınar Öğünç, “35 milyon penis, 35 milyon vajina, tek bir kafa/35 million penises, 35 million vaginas, just one head”, *Radikal*, 18 September 2010.

3 *Marx&Engels, On Literature and Art*, Progress Publishers, 1976.

4 Louis Althusser, *Ideology and Ideological State Apparatuses*, Translated by G.M. Goshgarian, Verso, 2014.

5 For detailed information on the subject, see Antonio GRAMSCI, “Culture and Ideological Hegemony”, *Culture and Society*, ed. Jeffrey C. Alexander, Steven Seidman, Cambridge University Press, USA, 1995, p. 47-54.

6 Terry Eagleton, *Ideology*, Verso, 1988.

7 *ibid.*

8 <http://www.extramucadele.com/tr/makaleler/gundelik-tanri-ile-mistik-deletin-pesinde>

9 Judith Butler, *Frames of War: When Is Life Grievable?* London, New York, Verso, 2009.

10 Hilmi Yavuz, Burcu Pelvanoğlu, *Batu Uygartığı Tarihine Teorik Bir Bakış/A Theoretical Overview of the History of Western Civilization. Aşına Kitaplar*, Ankara, 2008, p.145-158.

11 See Ziya Gökalp, *Türkleşmek, İslamlaşmak, Muasırlaşmak/Becoming Turkish, Becoming Muslim, Becoming Contemporary*, 1918.

12 Jacques Rancièrè, *Aesthetics and Its Discontents*, Translated by Steven Corcoran, Polity Press, 2009, p.34.

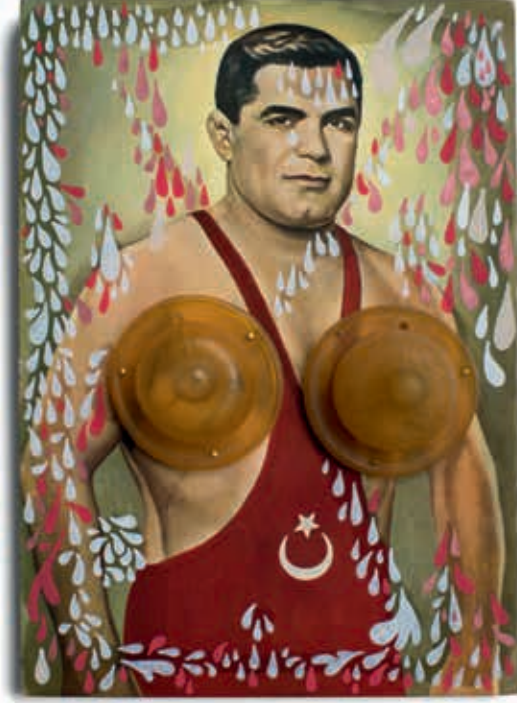

“Magnum”

Polyol / 4x6x18cm / 2004 / Extramucadele

“Magnum”

Polyol / 4x6x18cm / 2004 / Extrastruggle

“Türkün Annesi de Babası da Erkektir”

Namık Kemal (1840-1888) ve Yaşar Doğu (1913-1961) kartpostalları, dört silikon biberon memesi / 15,5x22cm ve 15,5x22cm / 2016 / Extramücadele
--> Adem'in Havva'dan önceki eşi, yani ilk kadın, onunla aynı anda yaratılmış olan Lilith, Tanrının erkeğin kadından üstün olduğunu söyleyen kanununu kabul etmez. Adem'in altına yatmaz ve Adem'i terk eder. Bunun üzerine Tanrı, Adem için itaatkar Havvayı Adem'in sağ böğründen yaratır. Dolayısıyla Havva itaatkardır. Türkler ise asla itaat etmezler. Bir türkün itaat ettiği görülmemiştir. Bir türkün annesi kimsenin altına yatmaz. Fakat, türklerin annesi bugün kadınların özgürlük hareketinin simgesi haline gelmiş, başına buyruk Lilith de olamaz. Bu yüzden, hiç çekinmeden söyleyebiliriz ki, türkün annesi de erkektir. Mesela benim erkek annem Namık Kemal, erkek babam ise Yaşar Doğu'dur. Türk, iki erkeğin evladıdır. Akıl ve kol gücünün mahsulüdür. Başka bir deyişle, türk, kadın gibi 100 sene yaşayacağına, adam gibi bir sene yaşar.

“The Turk's Mother and Father Are Both Male”

Namık Kemal (1840-1888) and Yaşar Doğu (1913-1961) postcards, four baby's bottle nipples / 15,5x22cm and 15,5x22cm / 2016 / Extrastruggle
--> Lilith, Adam's first wife before Eve, in other words, the first woman, who was created at the same moment with him, does not accept God's law that man was superior to woman. She refuses to lie under Adam and abandons him. God then created for Adam, from his rib, the obedient Eve. Thus Eve was created obedient. But Turks never obey. A turk has never bowed down. The mother of a turk, never lies under no one. Yet the mother of turks cannot be the free-spirited Lilith, who today has become the symbol of the women's freedom movement, either. So we can say, with no reservation whatsoever, that the turk's mother is also male. For instance, my male mother is Namık Kemal, and my male father is Yaşar Doğu. The turk is the child of two men, a product of mental and physical power. In other words, a turk, rather than living a 100 years like a woman, lives a single year like a man.

Kızlar
Girls
kaka yapmaz,
never take a shit,
orospular
whores
ölmez.
never die.

GALERI ZILBERMAN